

LO PEDRÍS

34

desembre 2008

www.lopedris.com *Butlletí trimestral d'informació* **VILAPLANA**

XAUIER PALAU PAMIES

Bones Festes i Feliç 2009

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Carme Abelló
Bruno Anguera
Adela Blasi
Rosa M. Boqué
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Júlia Pàmies
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Joan Masdeu
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

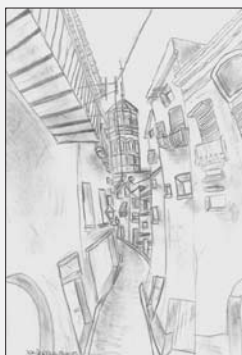
Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Dibuix de:
Xavier
Palau
Pàmies

www.lopedris.com

Composició i Impressió
sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars
Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

Redacció

Si amb el temps algú torna a llegir els PEDRISOS, al fer-ho pot arribar a pensar que érem un poble ple de gent queixosa, malhumorada i intransigent. Res del dit és cert.

És per això que voldria explicar-vos que per nosaltres, aquest no és un poble ple de malastrugança, ni la seva gent te mal humor, ni mal geni, al menys no més que en altres llocs.

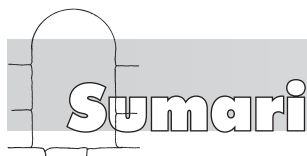
Voldríem dir-vos que aquest és un poble on la gent li agrada viure amb la normalitat dels temps en que estem. Això vol dir que treballem, però també volem uns llocs d'esbarjo al poble, que ens agrada llegir la premsa diària i cada dia, que ens agrada poder estar amb contacte amb la gent ja sigui per telèfon o per Internet, resumint, que ens agrada viure al segle XXI com a la resta de la nostra societat.

Pot ser que això sembli estrany, però per a la gent que han passat dies sense telèfon, per els qui no tenen cobertura del telèfon mòbil o bé per els que no poden gaudir de l' ADSL, per tots ells això es una discriminació negativa.

Poca cosa podem fer nosaltres davant de aquestes grans companyies, però al menys, voldríem reflectir-ho en aquesta editorial per si donat el cas, algú, dintre de algun temps torna a llegir aquesta revista, sàpiga que a Vilaplana, som gent normal i amb ganes de viure amb normalitat. Es per això que a vegades ens queixem.

Per cert, que res ens faci perdre de vista que ja estem a les portes de Nadal. Així dons,

FELIÇ NADAL I BON ANY NOU PER TOTES I TOTS.

Entrevista Xavier Joanpere Olivé	3-5
Qüestionari: Telefonia, ADSL i premsa	6-7
Opinió Internet per a tothom?	8
Notícies del Web	9
Opinió Unió de Pagesos en contra del Pla Territorial del Camp	
Sobre els enderrocs	10
Cases i coses Les plantes dels nostres carrers	11
Llibres La Botifarra	12
Rutes per caminar Gorgs del riu Siurana	13
De cinema Bocins de realitat	14
Contes a la vora del foc	15
FESTA MAJOR VILAPLANA 2008	15-18
Música Plouen gralles de Vilaplana	19
Espiritualitat	20-21
Notícies	22-24
Cuina	24
Demografia	25
L'escola / LA FRESCA	26-30
Aprenem, recordem... / Passatempo	31

Xavier Joanpere Olivé

*pintor decorador
i activista social*

Aquest estiu, en una semblança que el diari *El Punt* publicava sobre el nostre convidat, el qualificaven d' "homenot del sud". "Homenot" que, en una subtil referència als "homenots" que entrevistava Josep Pla, aquí tampoc volia tenir cap connotació despectiva, ans al contrari. Volia deixar clara, i qualificar de manera singular, la important aportació que fa a al món aquest home del sud de Catalunya, nascut a Vilaplana.

✍ *Raquel Virgili*

La primera pregunta es obligada: **Com i quan va ser que vas decidir fixar la teva residència a Reus?**

Va ser una qüestió pràctica, volia viure amb la noia amb què anava i, també per una qüestió laboral, Reus ha esdevingut el centre de la meua vida professional. Malgrat tot, sempre he estat censat a Vilaplana.

Crec que tots tenim clar quina feina fa un pintor decorador, però, què vol dir ser un activista social?

Penso que podria ser una persona compromesa amb les inquietuds i lluites de l'entorn que l'envolta. A mi em va batejar així l'Eudald Carbonell un dia que vàrem encapçalar una concentració contra Michel Camdessus, que aleshores era el president del F.M.I. (Fons Monetari Internacional); el periodista, que va fer l'entrevista als que ens oposàvem a la política del citat organisme, li va preguntar a ell quina era la meua activitat i, ell, que no sabia res de mi, li va contestar amb aquest concepte.

Totes aquestes inquietuds que expliques les vas començar a percebre de ben jove, a una edat en la que molts nois només pensen en divertir-se. Què et fa diferent, que vas ser capaç de descobrir tot això als 16 anys?

Crec que l'entorn, el ser fill de pagesos humils, la monotonia d'un poble post franquista, una manera molt dicta-

torial d'escola, una forma molt inquisitorial d'entendre la religió. Veure que sempre manaven els mateixos i sentir en la pròpia pell, i en la de l'entorn, la pressió d'un feixisme que no s'acabava mai.

“*Sóc de Vilaplana i n'estic orgullós*”

I tota aquesta consciència t'ha portat a fer freqüents desplaçaments a Amèrica, per donar suport als més desfavorits. Explica'ns on has viatjat.

Amèrica Llatina va ser el salt a la rebel·lió i a la utopia, també a percebre el sofriment i la mort i veure de prop el monstre del neoliberalisme, que és com ara anomenen el capitalisme. He anat 26 vegades a Amèrica (sempre pagant jo). Vaig conèixer la revolució sandinista, de Nicaragua; la rebel·lió dels zapatistes, a Xiapas; he estat convivint amb Pere Casaldàliga, a Brasil; conec Venezuela, Peru, El Salvador, Guatemala, Cuba, Costa Rica, Bolívia...

Què els portes a aquella gent, com a cooperant internacional i membre fundador del Comitè de Solidaritat amb Amèrica Llatina?

He col·laborat en la construcció d'escoles, ambulatoris mèdics; en la construcció d'habitatges per a gent pobre, en la planificació de plantacions d'horts per a la supervivència; també he portat material escolar per a zones desfavorides i, fins i tot en una ocasió vaig prendre una emissora de ràdio portàtil per a la guerrilla de El Salvador. En l'aspecte més polític de denúncia, he col·laborat en la redacció d'alguns informes sobre drets humans a Guatemala, Xiapas i El Salvador; alguns d'aquests informes han arribat al Parlament Europeu i han servit per denunciar les cruels condicions de vida d'alguns d'aquells pobles. També he assistit a alguns processos electorals col·laborant amb els observadors internacionals.

Fa poc escrivies en un mitjà de comunicació: "El neoliberalisme ha exprimit les riqueses naturals de molts països". Té solució? Hi podem fer res?

El capitalisme ha esgotat totes les fórmules, per saquejar i exprimir les riqueses arreu del món. Les grans multinacionals americanes, però també les multinacionals espanyoles i catalanes, han exprimit tant com han pogut Amèrica, Àfrica i zones d'Àsia. Empreses com

Coca-Cola, McDonalds, Monsanto, Repsol, Aigües de Barcelona, Endesa, La Caixa, BBVA o el Banc de Santander, entre d'altres, tenen molta responsabilitat en la misèria del tercer món. La solució està en deixar que aquests països tinguin un desenvolupament natural de les seves riqueses, respectar les seves cultures i, en la mesura que ells ho vulguin, fer-los-hi arribar la tecnologia necessària per a que tinguin un creixement racional. Els colonitzadors varen arribar allí amb la creu i l'espasa i cinc-cents anys més tard segueixen furgant en les seves ferides i robant tot el que poden.

El primer món ha d'aprendre a respectar els pobres, els humils, els de cultura i pell diferent; la gran dictadura encoberta d'avui és la del diner, que és capaç de comprar-ho tot, de canviar governs, que fa de la religió una arma de pressió i resignació contra els pobres. La Cúria Vaticana és un altre instrument contra el tercer món, que demana resignació als pobres i sovint s'abraça amb els poderosos tot silenciant els crims que es cometien des del poder.

Sort en tenim d'homes com Casal-dàliga, Samuel Ruiz, Helder Cámara o, el meu gran amic, Julio Cabrera Ovalle, actual vice-president de la conferència episcopal Guatemalenca, home compromès amb el poble, amb els indis i

amb els més marginats del seu país.

Hi podem fer molt agermanant pobles, escoles, associacions; denunciant les nostres empreses rapinyaires, etc., etc. Nosaltres, els catalans, tenim un gran deute amb Amèrica Llatina, ja que després de la guerra ens varen obrir les portes de bat a bat. Si no, que hauria estat d'homes com el *Pep Poncell* o d'altres, com Pau Casals, empaitats pels feixistes i els nazis a Europa?

El suport que he rebut, i els anys d'adolescència al col·lectiu llibertari, varen ser decisius per al meu creixement militant i humà

La resta de l'any, a Reus, després de la teva feina diària, la remunerada, no pares. Per exemple, has escrit llibres. Ara em ve a la memòria "Les causes pendents", un llibre d'entrevistes. Però n'hi ha d'altres.

Un anterior que es diu *Aventurers i Solidaris* i molts articles; fins i tot en tinc un traduït a l'angles i a l'italià, i alguns publicats en diaris com *La Jornada*, de Mèxic, o al diari *Barricada*, de Nicaragua.

També em varen publicar una conferència que vaig tenir l'oportunitat de pronunciar a la Universitat de Mèxic, juntament amb personatges com José Bové, Vazquez Montalban i altres famosos del món contestatari. Però, sense cap mena de dubte, estic satisfet dels treballs que he publicat a l'*Agenda Llatinoamericana*, de la qual en sóc col·laborador des del seu inici.

I quan no escrius llibres, escrius articles als diaris i fas xerrades, com has dit; però, fins i tot, vas tenir un programa de ràdio propi. Explica'ns-ho.

He fet programes musicals a *Radio Reus (SER)*; també a la mateixa emissora en vaig fer un de signe anti-militarista. Després a *Punt 6 Camp* n'he fet d'entrevistes; allí vaig portar a Xirinacs, Joan Carranza, les germanes de Puig Antich, Lluís Hernandez, la filla del Che Guevara, etc., etc. També he fet programes més curts, de contingut social, amb comentaris i música adients al tema.

I tota aquesta gran feinada per contribuir a aquesta lluita, inabastable, de defensar els que semblen perdedors d'aquest món globalitzat. Et sens satisfet de la teva tasca?

A mi m'ha fet créixer molt com a persona i jo intento aportar el meu gra de sorra contra la disbauxa a que ens té sotmesos aquest món, que globalitza les pèrdues econòmiques i que privatitza els beneficis. Els Estats Units són els màxims responsables d'aquest desordre internacional. Sempre ho he denunciat i ho seguiré fent.

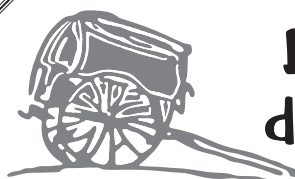
Tota aquesta feinada seria suficient per a una persona "normal", però tu, a més a més, també lluites per les causes de la nostra terra. Ets membre de *Terra Sud*, per exemple.

Seria una gran irresponsabilitat lluitar pel tercer món i desentendre'm

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

✎ Ezequiel Huguet

Per l'escletxa d'un racó
entra el gel, de la nit blava,
refreda palla i segó
mula i bou, que remugava.

Pel carrer del tot gebrat,
una parella s'atansa,
el cap cot, perfil cansat
i joiosa esgarripança.

El pesebre dóna abric
a la clara llum del dia
i acarona el Nen pobric,
que sols fam i fred sentia.

Fam de pau, qui en te al món ?
Fred del cor, qui l'esperona ?
Qui acolleig al rodamón ?
Qui estima... i tot ho dona ?

En va plorava l'infant,
mula i bou, l'alé l'hi dava ;
sa mare l'hi va estovant
una brassada de palla.

Uns pastors plens de bondat
amb les semarres folrades,
van deixant lluny el remat
baixant de les serralades.

De genolls tots fan presents
de ses pobres pertinences,
¿Qui endevina el pensament
de qui no te apetençes ?

Sols tres reis d'allà molt lluny
diuen guiats per l'estrella,
obren un xic el seu puny
per fer a l'infant rica ofrena.

L'infantó torna a plorar
S'ha mare prou el besava,
ell no es pot aconsolar.
Que era què li faltava ?

Li faltava que els tres reis
no intentessin mai comprar-lo,
volia que els que fan lleis
Sapiguessin estimar-lo.

Sols uns senzills pastorets
entre ovelles i muntanyes,
coptaren tots sols, solets,
complaguts els seus missatges.

de les qüestions que afecten el meu poble i el meu país. Lluito per a la independència de Catalunya, per a la demolició de les centrals nuclears, contra el treball precari, contra la política agrícola dels diferents governs catalans i espanyols, que han enfonsat un país eminentment agrícola com el nostre. Em vaig negar a fer el servei militar i faig objecció fiscal a l'exèrcit i a l'església. Properament espero apostatar, això significa demanar la baixa de l'església, del Vaticà.

A Vilaplana, en algunes ocasions, hi ha hagut un bon rebombori com a conseqüència de que Terra Sud s'enfrontés a alguns projectes municipals...

Vàrem néixer per frenar la possible urbanització de La Mussara; després hem fet al·legacions al pla urbanístic i ens vàrem oposar al model de plaça escollit per a la Riba; jo, que en sóc veí, estic a favor de que allí hi pot haver una plaça, però no aquells dos *trespols* inservibles que, a més a més, estan desnivel·lats amb el carrer i plens de barreres arquitectòniques. El model escollit em sembla un desastre que a mi personalment em va costar 275.000,- pessetes, com a veí.

Véns regularment al poble amb la teva família. On quedarien els teus projectes si haguessis nascut en un altre lloc?

Sóc de Vilaplana i n'estic orgullós. El suport que he rebut, i els anys d'adolescència al col·lectiu llibertari, varen ser

decisius per al meu creixement militant i humà; amics com el Jaume Ritu, el Pitxi, el Pep Savall, el Josep M. Queralt, el Sisco Manu, el Jordi Mariné, han ajudat molt al meu creixement. I d'altres que varen influir en mi, com el Masdeu, l'Humbert, el Sisquet, l'Agustí, el Bequen, el Ponti, els meus germans.... Tinc estima per aquest poble i no hi tinc enemics personals, sinó adversaris en alguns temes, que la història s'encarrega de situar. A part dels amics polítics, tinc bona relació amb tothom i recordo, amb afecte, els primers amics de la infantesa, entre ells l'Isidre, de cal Consu, que per proximitat potser va ser el primer que vaig tenir. També recordo de l'escola companys com el Guillermo, el Valle, el Tomás, el Jaume Marceliano, el Benjamí, el Cardona, el Jaume Queralt, el Pep Xacó, l'Olles, el Joan Consu, la Isabel, la Mercè Mora, la Matilde, el Ton Queralt, el Tia-nu, etc., etc. Conviure amb ells també ha enriquit la meua vida.

I, per acabar, cap on veus que ha de caminar Vilaplana?

Necessitem trobar el nostre nou espai econòmic després de segles dedicats a l'agricultura; podem créixer, però no molt, donada la nostra limitació en recursos. Caldria creure en la possibilitat de tenir una clau de les diferents portes que obriran el parc Natural de les Muntanyes de La Mussara-Prades. Som un poble actiu, que ara està una mica ralentitzat, però crec que les noves generacions li donaran l'empenta necessària per dinamitzar la vida econòmica, associativa i cultural, que actualment sembla anestesiada. El gran avantatge que té Vilaplana, és que tots els que en som sentim una gran passió pel nostre poble, siguem d'esquerres, de dretes o senzillament vilaplanecs.

El Xavier és un personatge tan peculiar, que les preguntes pendents ocuparien l'espai de varies entrevistes. Em deia, amb una certa despreocupació, que no li interessa massa què pensi d'ell la gent. Només li interessa, quan es mira al mirall cada matí, no sentir-se avergonyit de la imatge que hi veu reflectida, per no haver fet prou. És possible que algunes persones no coincideixin del tot amb el seu ideari. Tot i així, quants intentem, de debò, treballar per minvar les misèries que hi ha pel món?

En ple segle XXI i en plena Era de la tecnologia, no fa masses dies una part de les famílies de Vilaplana es van quedar sense connexió telefònica durant uns quinze dies, especialment remarcable van ser els casos de la casa del metge i l'escola, també a Vilaplana (i com a la majoria de pobles) no podem disposar d'una connexió a internet (ADSL, cable...) ràpida i eficient com disposen a les cases de les ciutats...o també hi podríem afegir, teniu cobertura amb el vostre telèfon mòbil des de totes les parts del poble o des de casa vostra...?

Ah, i això sense que tingui res a veure amb la tecnologia, no trobeu a falta poder tenir accés a un servei de premsa diari?

Aquest és el món tecnològic que ens venen des dels mitjans de comunicació? Què en penseu?

Àlvar Fortuny

Viure a Vilaplana resulta un avançatge en molts sentits; aquí respirem tranquil·litat, ens és molt agradable passejar amb la Mussara com a teló de fons... i a més, totes aquestes coses les tenim a un cop de pedra de Reus. Però tota cara té la seva creu, i és veritat que en aspectes relacionats amb les noves tecnologies encara quedem una mica apartats al mapa.

Per sort a casa no hem tingut últimament problemes amb el telèfon fix, però si que, amb el mòbil, només podem parlar amb certa normalitat des d'un racó de la cuina. L'accés a Internet, que a falta d'ADSL el fem per ràdio a través d'Iberbanda, resulta insuficient si treballes amb imatges o arxius grans. Hem tingut també problemes amb la sintonització de certs canals de televisió, i ens han comentat que pot ser que la nostra antena quedi massa a prop de La Mussara per rebre correctament l'emissió del repetidor (paradoxes de la vida!).

En definitiva, encara que pobles com el nostre no siguin del tot rentables per les companyies de comunicació a l'hora de realitzar inversions de millora del servei, caldria que ens garantissin un accés normalitzat a les noves tecnologies ja que en els temps que corren per molts de nosaltres són una necessitat, i entenc que per molts d'altres poden ser una bona oportunitat.

Pel que fa al servei de premsa opino que seria bo tenir-ne a Vilaplana. Encara que en el meu cas acostumi a informar-me sense necessitat paper (per ràdio, televisió o Internet), és cert que a part dels diaris existeix un gran ventall de publicacions -d'entreteniment, revistes especialitzades, llibres, material didàctic...- que seria interessant tenir a l'abast.

Josep Sabaté

Darrerament la connexió amb Internet al consultori municipal ha millorat per iniciativa del Institut Català de la Salut (el qual encara que ja tenia coneixement de les deficiències no hi posava mitjans per solucionar-ho). Ha hagut de ser la propera posada en marxa de la recepta electrònica el que ha urgut i obligat a millorar el servei, ja que sense una adequada connexió no es podia dur a terme. La dèbil línia telefònica està a disposició de les inclemències del temps, ja que fenòmens meteorològics de lleu intensitat fa que quedin suspeses. En un principi el mòbil no tenia cobertura però actualment veig que és adequada.

Quan a la premsa diària, es clar que es pot trobar a faltar.

És com tot, en general, el que es ven via publicitat. El que passa és que en el nostre país no hi ha cultura de llegir la lletra petita dels contractes i tampoc de la reclamació fins al darrer terme, en cas de incompliment dels contractes. Això, a més a més, està afavorit perquè l'administració no posa prou facilitat per reclamar i tampoc perquè aquestes grans companyies compleixin de manera justa i adequada les queixes dels usuaris quan a bon funcionament dels serveis.

■ ■ ■

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

**RAFAEL
MARTINEZ**

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Àlex Masdeu i Font

Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358

Web: www.picapedrer.com

Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

■ ■ ■

Dulce Vendrell

Va ser molt pesat estar tants dies sense connexió telefònica ni internet, cosa que ens impedia fer algunes de les tasques diàries de l'escola, com ara: trucar al càtering del menjador, consultar el correu electrònic o estar comunicats amb les altres escoles de la ZER.

A més, a causa de la poca potència de llum de l'escola, cada tarda quan s'engega el rentaplats salta l'automàtic general o el d'aquella secció, la qual cosa trenca la dinàmica de l'aula i pot implicar la pèrdua de documents si s'està treballant amb l'ordinador.

Malgrat aquestes incomoditats el que més ens amoïna és qui es farà càrrec dels ordinadors que es puguin malmetre, ja que es tanquen bruscament quan es queden sense llum.

Antonio Queralt

Nosaltres també vàrem estar sense connexió telefònica. Encara rai de disposar del telèfon mòbil, a casa nostra per sort hi ha cobertura. Vam intentar posar una queixa, en més d'una ocasió, i va ser inútil.

Això de la premsa escrita, en un poble tan a prop de Reus, fa com a riure per no dir plorar. Sort en tenim del Casal que hi podem llegir el diari.

De l'Internet només puc dir el que escolto que diuen els meus fills. I. Sí, diuen que no va de cap manera, que no poden disposar del servei que tindrien a Reus, Tarragona...

En definitiva que, tot i ser al segle XXI, avui en dia al nostre poble això de la tecnologia encara és una mica ciència ficció.

Josep Mariné

Si et refereixes a premsa escrita, no. De premsa n'hi ha de moltes maneres, i en aquests temps en tinc prou amb buscar el que m'interessa directament a la premsa digital.

El problema no són els mitjans de comunicació, sinó el que es creu cadascú del que diuen els mitjans de comunicació; de l'únic que som responsables és de la font que triem per la nostra informació.

Si és veritat que moltes vegades sents o llegeixes coses als mitjans de comunicació que són autèntiques barbaritats, perquè tu coneixes la informació de primera mà. És per això que jo no m'ho acabo de creure mai tot, sigui quin sigui la notícia i la font.

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

**Comercial
ROSAN**

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTXES

Internet per a tothom?

✍ *Jesús Jansà*

L'altra dia que no feien res de bo per la TV (tot i que tenim més de 30 canals a la tdt), hi vaig trobar un anunci que ens deia amb unes grans lletres que tenim dret a Internet i a més deia que havia de ser ràpid, econòmic, sense límit... després en fan un altra des d'una altra companyia de telefonia que al damunt em regalen un ordinador que te connexió a Internet sense cables...

Al cap d'una estona em truquen per telèfon amb un accent estranger oferint-me una gran oferta de connexió a Internet inalàmbrica. Jo, com estava una mica tip d'aquest tipus de publicitat, vaig comentar-li que vivia a La Mussara (que evidentment es un poble fantasma, ja que no hi viu ningú), i que si allí tenien

cobertura que em passava amb ells immediatament.

Van passar-me amb el departament tècnic, perquè aquella senyoreta no sabia com estava la cobertura inalàmbrica en aquella zona i, oh, sorpresa, el 95% del territori el tenen cobert (segons la seva publicitat) i en el 5% que no ho està hi ha La Musara. Evidentment no vam fer cap tracte.

Va picar-me la curiositat, i vaig començar a mirar els diferents mapes de cobertures de connexions inalàmbriques per accedir a Internet. I vaig trobar-me que tenim diversos formats de connexió per a les diferents companyies, entre els que troben el HSDPA o anomenada 3.5G, que és la més ràpida, només està en el 10% del territori, i centrada a les grans ciutats, fora d'aquí entrem a al banda UMTS o 3G, que després de que la Unió Europea fes el gran desplegament de mitjans, aquí només arriba al 50% del territori, la resta queda coberta per la GPRS o 2.5G, que ja te més de 10 anys de funcionament o simplement, com a la majoria de petites poblacions, el veterà GSM, que tot i que pot portar dades, està principalment pensat per a trucades de veu. Aquest, si que arriba al 95% del territori.

Per tant si volem connectar-nos a Internet des del nostre mòbil o des de la ràpida connexió inalàmbrica que tenim a Internet, només ho podem fer a les grans ciutats, i una altra cosa que no ens explica la publicitat dels proveïdors, és que això té vigència en hores que no siguin punta i prop de la estació receptora, ja que conforme ens allunyem un quilòmetre d'aquesta, en la banda ampla baixa, la quantitat de transmissió es redueix a la meitat.

Si ens volem connectar a la "banda

ampla" i som en un poble, quines alternatives tenim?

Podríem tenir una connexió per cable i llavors posar punts d'accés per a tota la població; doncs resulta que tampoc funcionaria, ja que les connexions ADSL, no arriben a segons quina població, i la Fibra Òptica encara arriba a menys.

La Generalitat de Catalunya, va aprovar l'any passat un projecte de llei per a poder establir connexions de fibra per a les poblacions que no arriba cap tipus de connexió de banda ampla, a data d'avui encara no s'ha començat a fer el desplegament.

I si ens arriba l'ADSL, tampoc es per a tirar cohetes, ja que aquella fantàstica connexió de 6 Mb "reals" que ens prometen en la publicitat les diferents companyies que les poden oferir, en realitat només és en "condicions òptimes", ja que per llei només estan obligats a garantir un 10% de la velocitat d'aquesta connexió, o sigui que ens podem trobar que la majoria de vegades en lloc de 6 Mbits la nostra connexió no passa dels 600 Kb.

La única alternativa real que tindríem és una connexió via satèl·lit, amb la que hem de posar una antena parabòlica de doble canal al nostre terrat (ja que ha de ser tant de recepció com d'emissió), que ens hem de costejar nosaltres, que val un dineral i que només funciona unes hores, quan el satèl·lit passa per sobre de nosaltres.

Tot l'altre, en el cas de les poblacions petites de Catalunya, es només publicitat.

Fons consultades, INE (www.ine.es), Generalitat de Catalunya (www.gencat.cat), ADSL Ayuda (www.adslayuda.com), PC Actual, mes de Novembre (www.pc-actual.com)

■ ■ ■

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom
DESARROLLO DE COMPRAS

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

Notícies del Web

✍ Raquel Virgili

Tenint clar que molts lectors no accedeixen a Internet, des d'aquest raconet, i d'aquí endavant, intentarem posar-vos al dia del que es mou a www.lopedris.com. Ja sabeu, la revista digital, la "germana bessona" de l'edició impresa que ara teniu a les mans. Perquè, tot i ser iguals, Lo Pedris digital té les seves pròpies peculiaritats. Perquè allà no solament s'hi edita la revista, sinó que els lectors hi poden inserir directament opinions variades (a Opinió on-line); s'hi recullen notícies de premsa que parlen del poble i del que ens interessa (a Premsa on-line) i diverses seccions més que, per a qui no teniu l'hàbit d'utilitzar un ordinador, ja us anirem descobrint.

I què millor, per encetar la secció, que donar-vos a conèixer l'última novetat que, molt recentment, ha incorporat el Web. És una extraordinària notícia saber que, a partir d'ara, qui ho vulgui, a lopedris.com trobarà el suport necessari per tenir-hi el seu Web personal. Ha estat una gran feina posar a disposició aquest servei, que ha portat a terme, com sempre que parlem de lopedris.com, Josep Aragonès Salvat, encarregat del seu manteniment, juntament amb l'equip de persones de l'Ateneu Informàtic, de Tortosa.

El Josep ens explica, en un comentari que el 21 de novembre va enviar a Opinió on-line, que va ser el seu tiet Eladi Huguet qui el va inspirar per a crear aquest nou apartat. L'Eladi li havia anat dient que li agradaria tenir un Web propi, on poder publicar les seves memòries. A partir d'aquí va anar madurant la idea, que ha esdevingut aquest extraordinari suport per a qui el vulgui utilitzar. El més bo del cas és que aquí gaire bé tothom li pot donar el format que vulgui, o sigui que no necessàriament ha de ser un Web el que s'hi hagi de crear. Fa poc ens deia el Pep que en aquesta secció tant s'hi pot publicar un Web, un blog, i rient, va afegir: "com una revista o un llibre".

És fàcil deduir que el seu primer usuari, qui ha inaugurat la nova secció, ha estat el propi Eladi Huguet. Amb l'assessorament del Josep s'ha creat un Web extraordinari, no tant pel seu disseny, que també, sinó pel seu contingut. Aquí, l'Eladi, no esmerça esforços per apropar, als visitants del seu lloc, la història de Vilaplana i, en particular, de la seva família. La pàgina d'inici ens parla de com era Vilaplana l'any del seu naixement i hi recull la història del poble. Premet el corresponent botó, ens trasllada als nombrosos

La pàgina d'inici actual de lopedris.com

El Web d'Eladi Huguet

apartats que hi ha. Per exemple, podem saber l'origen del renom "Mengol" –casa seva-. Ens parla dels seus pares i germans amb abundosos detalls i hi té un record especialíssim per l'Anton Huguet, el germà traspasat recentment.

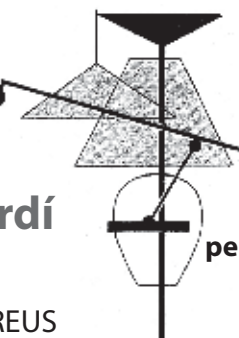
Altres apartats ens parlen de la natura, de les festes del poble, dels treballs del camp, de les cançons de la seva infantesa... Un Web, en definitiva, que és un goig veure pels qui sentim Vilaplana. Així que l'equip de redacció us invita a tots a visitar-lo perquè, de veritat, val la pena.

També volem felicitar molt cordialment l'Eladi per la seva manera de fer poble, per apropar la història de Vilaplana a qui no la coneix tant. I, com no podria ser d'altra manera, volem agrair al Josep Aragonès els seus esforços per tirar endavant, sempre, sense defalliment, lopedris.com. Gràcies en nom dels companys de redacció i, en definitiva de tot Vilaplana i de tots els que se senten vilaplanecs, per millorar constantment el nostre Web, que és la finestra a través de la qual el món sencer pot gaudir d'aquest nostre "país", tan petit.

■ ■ ■

LAMPARAS
Lume
IL·LUMINACIÓ

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

Unió de Pagesos en contra del Pla Territorial del Camp

El diari **Aquí** publica una nota, de la **Unió de Pagesos**, amb la qual aquest sindicat manifesta el seu desacord amb el redactat del Pla Territorial del Camp de Tarragona que, sembla ser, no contempla l'equilibri necessari pel sector agrícola:

‘El Pla Territorial hipoteca el sector agrari i ramader’

“Unió de Pagesos (UP) va denunciar que el Pla Territorial del Camp de Tarragona «hipotecarà encara més els sectors agrari i ramader», i que si s’aprova «tal com està» es posarà fi a l’agricultura tra-

dicional productiva, ja que el sindicat creu que el Pla només té en consideració el sòl des del punt de vista paisatgístic i no pel seu valor productiu i agrari. El coordinador territorial d’UP al Camp de Tarragona, Josep Maria Coll, va explicar ahir que el sindicat ha presentat al·legacions al projecte i exigeix que es tingui en compte «l’important» paper de l’agricultura i la ramaderia per preservar i mantenir l’equilibri productiu, mediambiental, social i rural del Camp de Tarragona.

Els pagesos creuen que la redacció del Pla Territorial del Camp s’ha fet «d’es-

quena» als seus interessos, i asseguruen que presenta «limitacions molt grans» per poder tirar endavant el desenvolupament de l’activitat agrària productiva. Pensen que el Pla «hipoteca encara més» el futur del sector tant agrari com ramader, perquè «ens marquen uns eixos impossibles de complir», segons el coordinador territorial del sindicat, Josep Maria Coll.

Unió de Pagesos reclama que el Pla Territorial reconegui el sòl pel seu valor agrari, ja que pensen que només té en compte el punt de vista paisatgístic.”

Tirar pilotes fora

Sobre els enderrocs Resposta a l'excalcalde de l'Aleixar

Carta publicada el 28-8-08

Senyor Conrad Mariné Abelló

“De moltes maneres es pot cloure un expedient”. Ben cert és, tot i que la millor manera és la de no obrir-lo, però un cop iniciat i sentenciat, no fer complir el dictamen, és delictiu.

Els permisos de construcció verbals acompanyats de copets a l’espatlla tot dient que “ja ho arreglarem amb una multa”, tal com han denunciat públicament els veïns afectats, es pot fer en un negoci privat, però mai en l’administració pública basada en acords parlamentaris.

Jo també em sumo a la vostra opinió en contra dels polítics que edifiquen la seva gestió en la crítica dels anteriors. Altra cosa és el fet que no paréssiu atenció en que la regulació de construccions va ser el cavall de batalla del programa presentat pel govern actual durant la campanya electoral.

La “realitat de molt difícil solució” s’havia d’haver anunciat als veïns amb una circular o assemblea. Sembla que no ho vèieu igual quan a través del diari, amb la vostra fotografia inclosa, us anunciàveu així: “El crecimiento ha de ser limitado para no perder la identidad”. Veritable demagogia de propaganda pre-electoral a càrrec de les arquitectes municipals.

Els contribuents tenien tot el dret de no assabentar-se’n a misses dites.

En contra de l’ocultisme que tanta força va donar-vos, em quedo amb la transparència administrativa i els compromisos populars que permet la pràctica de la democràcia participativa.

El funcionament de l’actual administració local, mai vist a l’Aleixar, m’ha permès formar l’opinió en base a la qual us adreço aquestes ratlles. Puc també dir-vos que l’actitud que heu emprat vers els enderrocs i l’annexió d’un terreny a l’ermita de Sant Blai no té cap sentit perquè s’han seguit les gestions per vos iniciades i que figuren a la documentació, signada per l’excalcalde, de l’arxiu municipal. Negar-ho ara és fer el fariseu.

Seguint la vostra carta i allí on dieu “nosaltres no ho hauríem fet” (els enderrocs), caldria que assistíssiu als plens o assemblees per informar al públic de com ho faríeu vos per no complir la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. De no ser així i de continuar amagant-vos, deixeu que s’actui com s’està fent.

Senyor Mariné: La justícia és lenta però arriba. Ara arriben les sentències de les denúncies que vos vàreu

cursar a veïns seleccionats ves a saber amb quin criteri. Són els caps de turc que heu creat.

Per intuir el què passarà demà caldrà que doneu temps al temps per poder afirmar, tal com es pot fer avui, qui no ha passat pel regat. El dogma de fe serveix per la religió en contra de comprovants necessaris per l’administració pública.

El grapat de càrrecs que durant 14 anys heu dedicat a la política (regidor, alcalde i conseller comarcal) haurien d’haver-vos ensenyat que “l’eficàcia política legal i humana” no vol dir marejar la perdiu volent vendre fum als ja castigats, moral i econòmicament, veïns afectats. Això no és anar de legalista.

Tants anys de política legalista-absolutista deixen molt de rastre i jo intueixo que aquesta, la vostra actitud, és una autoprotecció en forma de cuirassa per casos que aniran sorgint sense buscar-los.

És allò que tanta pràctica en teniu i que col·loquialment en diem: tirar pilotes fora.

Cordialment:

Andreu Vernet Martí.

Setembre de 2008

Les plantes dels nostres carrers

CAPÍTOL V LES PLANTES DE LA PLAÇA DE LA RIBA II

La redacció

Nom científic: **Callistemon**
Nom català: **Escuraxemeneies**
Família: **Mirtàcies**
Origen: **Austràlia i Tasmània**

Nom científic: **Liquidambar**
Nom català: **Liquidàmbar**
Família: **Hamamelidàcies**
Origen: **Sud-est d'Estats Units i muntanyes del nord-est de Mèxic.**

Nom científic: **Thuja**
Nom català: **Tuia**
Família: **Cupressàcies**
Origen: **Amèrica del Nord.**

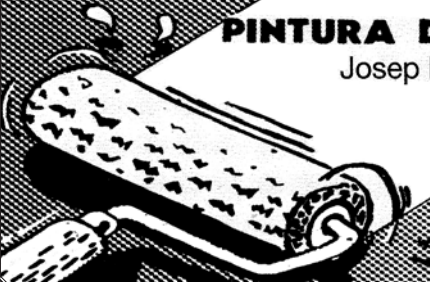
Nom científic: **Photinia**
Nom català: **Fotínia**
Família: **Rosàcies**
Origen: **Xina**

CALA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

La Botifarra

Llibre editat i escrit per Simon Salvat

Simon Salvat

La botifarra, què voleu que us digui d'aquest fascinant passatemps en tan sols una pàgina? No sabia ni per on començar, sempre ens quedaríem curts. De fet, la meua opinió i valoració estaria indubtablement impregnada de parcialitat a causa de l'extraordinària admiració que li professo, mancant d'un rigor i objectivitat sense precedents.

Una vegada plantificat aquest primer missatge sense contingut, primer m'agradaria centrar-me, no en el joc de la botifarra, sinó en el de la barrotada o manilla barrotada. En primer lloc, caldria diferenciar (que em perdonin els entesos), a grans trets i entre d'altres, tres tipus de jocs diferents: la botifarra, la manilla i la barrotada.

Els dos primers es juguen en parelles, quedant el joc de la manilla, avui en dia, quasi en desús, engolit pel de la botifarra. La barrotada, en canvi, es juga individualment, cadascú procurant per les seves pròpies cartes, sense patir per les del company i escombrant sempre cap a casa.

Una vegada paït i sintetitzat aquest primer concepte, diré que, si bé quasi idèntics en la normativa (amb algun matís), la manera de jugar és o pot esdevenir totalment diferent i, en determinades ocasions, fins i tot antagònica.

Si bé no pateixo per la continuïtat i proliferació del joc de la botifarra, pel de la barrotada no puc dir el mateix. Em preocupa la futura i imminent extinció d'aquest últim. És una vertadera llàstima que aquest ingredient més de la nostra cultura, de la cultura de poble que afortunadament ens ha tocat viure i gaudir, es perdi en l'oblit per sempre més, almenys en el nostre propi municipi. Deleixo, no tan sols jugar, sinó, i el més important, observar i aprendre de la màgia que desprèn aquest joc, fent que persones i especialment avis, ja siguin amics o no tan amics, s'entaulin per passar una bona estona.

Segons el meu limitat entendre, la barrotada és una excel·lent forma d'interactuar, d'interrelacionar-se, d'exercitar la memòria d'una manera lúdica,

de desconnectar i desempal·lar-se per uns moments dels problemes que arrosseguem, de seguir el que alguns n'anomenen teràpia de grup i un llarg i inacabable etcètera. Una vegada parat el carro de les virtuts, no me n'estaré de pensar que és una tradició més que ens identifica, que reivindica i refferma la nostra pròpia singularitat i que, com a tal, caldria preservar-la.

Animo a qualsevol persona de qualsevol edat que es deixi caure una tarda també qualsevol pel Casal. Allí i encara avui en dia, trobareu senyors com n'Ezequiel, en Fernando, en Jaume, en Joan, en José, en Josep, en Lluís, en Torcuato i algú altre que no posaran cap mena d'impediment en mostrar-vos el seu excepcional i treballat saber vers aquesta matèria (ja sigui botifarra o barrotada). Que no us càpiga cap mena de dubte que, potser només amb alguna broma per peatge, sigui qui sigui, sempre tindrà la mà oberta per acollir entre els seus a qualsevol nouvingut.

Si us fa vergonya o, fins i tot, pereixa, encara que indubtablement la millor universitat de la botifarra sigui la cafeteria, no teniu excusa per amagar-vos de la pràctica d'aquest excepcional joc. Podem jugar a la botifarra en línia, per internet, sense sortir de casa. Trobareu

tota la informació necessària a la pàgina www.butinet.cat. Aquesta adreça és una porta oberta de bat a bat cap aquest univers. Allí coneixereu gent de tots els nivells, sí, també del vostre, gent que hi juga de tota la vida i gent que tot just comença; podreu parlar de temes relacionats i d'altres que no tenen res a veure, podreu preguntar, esbrinar, aprendre, escoltar i entre moltes altres coses: jugar.

Sense moure el cul de la cadira i en pocs segons tindrem tres persones més disposades a passar una bona estona, podrem jugar i parlar amb elles i ens aventurarem en un món ple de comoditats. Només cal que portem bona voluntat, la resta ens ho donaran mastegat: jugadors, cartes, tapet, la puntuació es calcula i apunta automàticament, no cal remenar, recollir ni donar cartes, ni tan sols posar-les bé, ja ens venen ordenades, ens avisa abans de tirar una carta il·legal i tot això i molt més, de franc. Fins i tot hi ha la possibilitat, pels menys agosrats, de jugar amb incansables i sempre agraïts robots que mai no es queixaran de cap jugada que els puguis fer, per desastrosa que aquesta et pugui semblar a posteriori.

Si manifesteu l'atreviment d'endinsar-vos en aquest meravellós món, només us han de quedar dues coses del tot clares. La primera és que absolutament tothom és apte per jugar a la botifarra, només es necessiten tres ingredients: temps, ganes i pràctica. Com més en posem de cadascun d'aquests, més n'aprendrem i, a la vegada, més ens agradarà. La segona és que, per més que algú pensi i pugui dir el contrari, mai ningú neix ensenyat i, a la botifarra així com a la vida real, per molt que ens hi esforcem, sempre ens quedarà més per aprendre que per ensenyar.

■ ■ ■

Servei Oficial:

CENTRE AUTOTECH

Tallers

Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
 Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
 AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Gorgs del riu Siurana

✍ *Ester Borràs Gjol*

Aparquem a l'entrada de la Febró. Seguim les marques del PR-C 7 (franges blanques i grogues), que ens portaran pel mig del poble cap al riu Siurana. Sortim del poble per un carrer cimentat que, al cap de poc, ja es converteix en camí. En cas de dubte, només cal anar seguint les marques del PR. Deixem la pista que s'enfila per la nostra dreta i creuem el riu per seguir endavant.

Travessem el riu un parell de cops més. Quan comencem a enfilarnos per una pista de terra, cal estar a l'aguait a la nostra dreta, ja que una petita fita ens indicarà el començament del sender que hem de seguir. Som a l'esquerra del riu.

Passem per un petit prat i, poc després, som ben bé a la vora del riu. Comencem a veure alguna de les balmes que hi ha. Tot i això cal anar en compte per no perdre el sender, sinó ràpidament ens trobarem emboscats. En tot cas sempre s'és a temps de recular i recuperar-lo.

Com que és una excursió que val la pena fer després d'un bon període de

pluges, anirem sentint el so del riu i dels petits salts que s'han format al llarg del seu recorregut. També podrem admirar les diverses balmes i gorguets.

En un moment determinat, hem de travessar el riu. A partir d'aquí l'anem seguint pel seu costat dret i guanyant alçada. Trobarem indicis que estem passant per un antic camí empedrat. A causa del poc pas de gent i de la humitat, hi ha trams on el camí està molt emboscats, tot i això no s'acaba de perdre mai. Sí que cal mirar, però, per on caminem, ja que hi ha petit esclavissades que ens poden fer perdre peu. Anant per aquest camí tindrem molt bona vista cap a les parets del costat esquerre del riu Siurana, amb una bona perspectiva de la Desenrocada dels Castellans inclosa.

Finalment el sender comença a baixar cap al riu. Cal travessar-lo (veurem alguna marca de PR) i enfilarnos a l'altra riba. Seguim el sender i trobarem dues indicacions: "La Febró", és a dir, d'on venim, i "Els Gorgs", que és cap on anem. Ara, però, per a orientar-nos

deixarem les marques de PR i seguirem unes franges blaves i grogues.

Així, doncs, seguim aquestes marques i ens enfilem ràpidament per un sender, també amb alguna petita resta de camí empedrat. Les marques ens indiquen que ens endinsem pel bosc. Aquest sender, frondós però net, ens porta directament a la Gorguina, un salt d'aigua sobre un toll que forma un conjunt molt bucòlic. Després de travessar el barranc a gual, ens hi podem acostar agafant el sender que es desvia cap a la dreta. Després de gaudir del lloc, tornem enrere a buscar el sender, que s'enfila bastant dret i ens permet agafar perspectiva altra vegada.

Aquest sender el seguim fins arribar a una pista. Aquí abandonem les marques blaves i grogues (que se'n van recte) i agafem la pista que se'n va cap a l'esquerra. Aquest bocí de pista que puja potser és el més fatigós, però té l'avantatge que ens ofereix una bona vista cap a les parets del costat dret del riu Siurana.

Arribem a una cruïlla de pistes. La de la nostra dreta ens portaria cap a la carretera i, també, cap als anomenats Gorgs de la Febró. Naltros seguim la de l'esquerra, ja que volem tornar cap al poble de la Febró.

Al cap de poca estona, la pista comença a baixar. Passem pel costat de les restes d'un forn per a fer teules. Seguim i fem cap al mateix lloc on, al començament de l'excursió, hem abandonat la pista.

Ara ja només es tracta de retornar pel mateix lloc que hem vingut. És a dir, anar seguint el riu amunt i dirigir-se clarament cap al poble de la Febró.

Aquesta excursió representen unes dues hores i mitja de caminar (sense comptar aturades); com ja he dit, és aconsellable de fer quan hagi plogut.

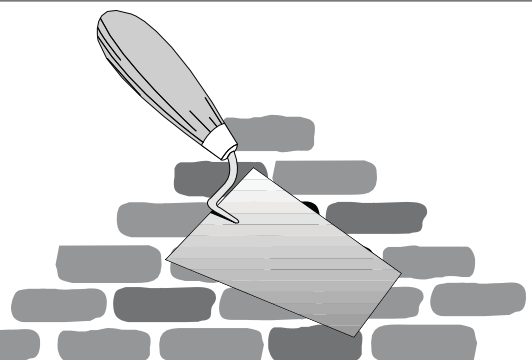
Mapa: Muntanyes de Prades escala 1:25.000 Editorial Piolet.

■ ■ ■

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Bocins de realitat

✍ Joan M. Rovira

Fa uns anys, encara que ens costi creure, només es veien dos canals i els televisors no tenien comandament a distància. En aquells temps incivilitzats es podia escollir a la tarda entre el culebrot de torn o bé documentals d'animals. Fins i tot hi havia vegades que els podíem veure al prime time -després de sopar per entendre'ns- amb gran acceptació.

Arribaren nous canals i nous temps i la majoria de gent continuava veient els documentals. O almenys això deien. Quan van arribar els audímetres van demostrar que mentíem... i de quina manera. Continuàvem veient lluites pel territori, rituals d'aparellament, persecucions... però la fauna, igual d'irracional això sí, havia canviat. Ja m'enteneu, però aquesta és una altra història. Evidentment el documental televisiu no ha passat a millor vida. Sobrevisu amagat en canals minoritaris o temàtics o horres infames que és el que li passa més o menys al seu parent de la gran pantalla on arriba amb comptagotes i en circuits comercials reduïts. Esquivar-lo és un error.

La base i vocació del documental són les imatges agafades de la realitat tot i que és una definició laxa doncs també podem veure-hi recreacions, animacions o imatges infogràfiques. De fet, realitat és la paraula clau. El tipus de documental el determina l'autor de la filmació en l'articulació de l'estructura narrativa i el seu punt de vista. Fins i tot podem considerar-lo com el gènere més antic del cinema ja que les primeres projeccions, allà en els temps de Lumiere, consistien en filmacions de la vida quotidiana o bé de llocs exòtics. Més enllà d'aquestes

centenàries projeccions, el considerat primer documental de la història, per si de cas un dia us ho pregunten tot jugant al Trivial, és Nanuk, l'esquimal del 1922.

Des d'aleshores el documental s'ha convertit en testimoni del món contemporani i no ha escapat a les servituds de la història. L'ascens del nazisme, la Segona Guerra Mundial, el colonialisme i les revolucions, els moviments socials; propaganda i crítica, elogi i denúncia, consciència i memòria... res ha escapat a la seva mirada, sempre subjectiva, a vegades interessada, dels seus creadors.

Però siguem pràctics. Què podem trobar a mà per tornar a aficionar-nos al gènere? Ho tenim difícil. No hi ha massa material als videoclubs però de segur que podem trobar-les a les biblioteques o tendes especialitzades. Comencem pels clàssics documentals de natura: *Nòmades del Vent* (2001), *Deep Blue* (2003), *El Viatge de l'Emperador* (2005) o *Tierra* (2007) ens captivaran amb tendresa, cruesa i paisatges fascinadors. En aquesta línia ecologista també tenim *Una veritat Incòmoda* (2006), denúncia i avís de com hem deteriorat el planeta.

Si el que ens interessa són històries humanes tenim *En construcció* (2001), testimoni dels canvis socials i urbanístics del barri Xinès de Barcelona, *Invisibles* (2006), un record pels oblidats de la societat, *Memoria del saqueu* (2004) on es reflecteix la pobresa imposada o bé *La pesadilla de Darwin* (2004) on sabrem el preu que paguen a les ribes del llac Victòria perquè Europa tingui peix per sopar.

Enyorem la política? Bé, hi ha gent per tot. Tenim *Comandante* (2003), una exhaustiva entrevista d'Oliver Stone a

Fidel Castro que va fer ben poca gràcia als Estats Units o, en el seu moment la molt comentada *La pelota vasca* (2003), criticada sense gaires raonaments en un temps de crispació. Per cert, si ens interessin les conspiracions tenim *Confrontando la evidencia* (2006), un anàlisi per escèptics dels atacs a les torres bessones.

Si per tenir, tenim fins i tot ficció documental, al llindar del gènere, com ara *CSA: Confederate States of America* (2005) on s'especula sobre què hagués passat si el sud hagués guanyat la guerra de secessió o *Death of a President* (2007), una recreació d'un suposat assassinat de George Bush Jr. i les seves conseqüències a nivell mundial -aquesta tampoc ha fet massa gràcia als Estats Units, ves a saber el perquè-

Bé, l'espai se'n acaba i com sempre ens en falten moltes més i és que el documental domina tots els gèneres -històric, bèl·lic, biografies, esportius, musical ...-. Val la pena donar-li una oportunitat. Els nostres sentits embafats de Hollywood i també la nostra consciència ens ho agrairan i us asseguro que a aquestes pel·lícules no cal afegir-hi allò de basat en fets reals.

■ ■ ■

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

Dites i Refranys

Aquestes son les últimes dites que publiquem de les que més de 600 que va recollir i ens vafer arribar la Ma del Carme Mestre. Que les gaudiu. Mei Salvat

✍ *Ma Carme Mestre.*

Relacions

- Un pare manté cent fills, i cent fills no poden mantenir un pare.
- A la casa d'un germà, ves-hi avui i no hi tornis demà.
- Pensa, sogra, que un dia vas ser nora.
- El pare per castigar i la mare per tapar.
- El que té mare, amb boca bada.
- Qui no creu al pare ni a la mare, ha de creure a la pell de cabra.
- No hi ha dissabte sense sol, ni vídua sense dol.
- L'home gelós, d'un mal en fa dos.
- Quan la senyora es vesteix, el rellotge no existeix.
- Dos cunyats en pau i junts, no poden ser més que difunts.
- A la casa, l'home regna i la dona governa.
- L'amor no té horari ni data de calendari.
- Els homes i els gossos al tros, les dones i els gats a casa.
- Molts germans en un consell, el blau el faran tornar vermell.
- Si vols estar ben casat, porta la dona a Montserrat.
- Quan et cases, et senyes o et treus els ulls.
- El marit és el que queda del nuvi, després del matrimoni.
- Rient i plorant va creixent l'infant.
- Amb diners es pot construir una casa meravellosa, però mai una família.
- De mare només n'hi ha una.
- Un matrimoni sense "nanos", és com dos duros "sevillanos".
- Forasters vindran, que de casa et trauran.
- Dona jove i home vell, no hi ha pas remei per a ell.
- Quatre filles i una mare, cinc dimonis per a un pare.
- Val més un veí a la porta que un parent a Mallorca.
- La primera, pastora, i la segona, senyora.
- L'amor que entra galopant, gaire bé sempre surt volant.
- Estimar és acceptar l'altre persona tal com és.
- Si vols que t'estimin més, parla poc i escolta més.
- Mai te'n has de penedir, de casar les filles i de vendre el vi.
- El casar-se no fora res, si al cap de l'any no fossin tres.
- El matrimoni és una creu, i la "querida" el Sirineu.
- Val més un bon amic que no pas un mal marit.
- Tereseta, Tereseta, no t'enganyi d'interès, més et val un del poble que quatre de forasters.
- Home casat, ruc espatllat.

- Bon amic no ha estat el que t'ha deixat.
- L'amor primer mai no s'oblida, queda caliu per a tota la vida.
- Qui té vinyes i olivars, les filles pot ben casar.

Menjar

- Escudella ben bullida, a tothom convida.
- No vols caldo? Dues taces!
- Qui cuina dolç, cuina per molts, i qui cuina salat, no cuina per cap.
- Un bon dinar fa de bon esperar.
- Tot és bo el que l'olla cou.
- Les penes amb pa, fan de més bon passar.
- Si de prunes te'n fas un tip, aniràs a can Felip.
- Si tens set, pixa a la mà i beu al galet.
- Un bon dinar, fa de bon esperar.
- Mengi figures senyor rector, també les hem de donar al bacó.
- Vesprades de vi, matinades d'aigua.
- Els catalans, de pedres en fan pans.
- Tot bon català, té fred després de menjar.
- Si vols quedar bé i donar poc, dóna avellana amb floc.
- On no hi sang, botifarres no s'hi fan.
- Pa amb pa, menjar beneit.
- Qui no posa el ventre en perill, no mor fart.
- A qui hakis de donar sopar, no li planyis el berenar.
- Al conill, no li estalviis el pebre ni el setrill.
- No hi ha cap pa que no costi una coca.
- El que no es paga amb diners, es paga amb dinades.
- Si no t'ho demana el cos, no hi fiquis ni un gra d'arròs.
- Fer sopes, menjar de dropos.
- Cantaret nou fa l'aigua fresca.
- Del que sobra se'n fa la festa.
- En temps de fam, no hi ha pa que sigui dur.
- La millor cuinera, és la bona olivera.
- A la taula d'en Bernat, qui no hi és, no és convidat.
- Bon pa i bon vi, escurcen el camí.
- Mai roseguis, cap bolet que no coneguis.
- Cosa dolenta, fora del ventre.
- Bon pa, bon vi, bona taula i bona brasa, és senyal de bona casa.
- Una arroba de peix, no fa ni una onça de greix.

■ ■ ■

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGE I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, 2, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44 - Fax 977 32 64 58

**VARIETAT DE TAPES
ENTREPANS
LLESQUES
ESMORZARS**

Carrer del Casal, 3 - Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA

festa vilaplana

✍ *Joan Masdeu Aymamí*

El Pregó

Distingides autoritats, amigues i
amics de Vilaplana

Bona nit a tothom:

Gràcies per la vostra presència i
gràcies també a l'Ajuntament per con-
vidar-me a fer el prego d'aquest any.

Quan el senyor alcalde em va tru-
car per oferir-me la possibilitat d'adre-
çar-vos unes paraules de reflexió i de
convit a la Festa Major, em van passar
moltes coses pel cap i només vaig poder
dir-li que

---Quin remei!!!

Ell em va dir

---Això és un sí, no?

Sabia perfectament que no m'hi
podia negar. Són aquestes petites coses
que de tant en tant cal fer i cal fer-les
amb alegria i satisfacció. Va ser ell qui es
va arriscar. És un noble orgull això que
sento ara. Així doncs gràcies.

A les reflexions que escoltareu els
hi he posat un títol que lliga l'experièn-
cia quotidiana de la meua feina i amb el
sentit final d'aquest acte

De la paraula a la festa

Com alguns sabeu ja fa molt anys
que vaig marxar del poble.

Primer pels estudis. L'esforç del
pare i la mare, (el Sebastià i la Quimeta),
ho van fer possible.

Després la universitat. Més tard la
feina, ara a l'institut Martí i Franquès, a
Tarragona.

Del meu poble en tinc una visió
malenconiosa i nostàlgica.

Forma part de la meua vida. Però
sobretot, de la meua infantesa i la meua
joventut.

He triat uns versos de Salvador Es-
priu escrits fa 40 anys, com una guia per
parlar avui,

El poema és en homenatge a Pom-
peu Fabra, el primer i més important
organitzador de la llengua catalana a la
primera part del s.xx

POMPEU FABRA

En homenatge

Beviem a glops
aspres vins de burla
el meu poble i jo.

Escoltàvem forts
arguments del sabre
el meu poble i jo.

Una tal lliçó
hem hagut d'entendre
el meu poble i jo.

Aquests versos van ser escrits el 9
de febrer de l'any 1968.

Jo feia els darrers cursos del bat-
xillerat.

El poble al qual es refereix l'Espriu
és evidentment el català i el poema és,
com hem dit, un homenatge a Fabra, és
dir,

A la llengua catalana com síntesi i
senya del seu poble, del nostre.

D'aquells anys us he enviat una
postal de record:

Havia nascut a la casa del davant de

cal Fulentí, el sr. Pere i la Salomé n'eren
els forners. Allí, en aquell raconet del
poble m'hi vaig fer gran. Amb el Pere
Ramon, l'Albert Maria ... Cal Batjau, cal
Morenet, ca la Clàudia... fins al carrer
de la pujada... allà ja n'hi havia de més
grans... Cal Sagal... Els Mores ep! Ja
som al carrer de l'abeurador (*aburador*)

I davant l'espectacle de la Riba.
Tot un territori.

El carrer de terra, amb còrrecs
quan plovia, i unes quantes pedres com
a lloses, van deixar marca en els meus
genolls...

L'escola aquí, a l'Ajuntament...
Què voleu que us digui... Temps de
"Cara al sol", estufes de llenya (senyor
maestro el "boscal") i l'enciclopèdia. En
tinc un record gris.

Sort que hi havia el carrer i la pla-
ça, que ja era una altra cosa.

Els jocs: els patacons, les boles de
vidre, el "xurro, media manga, mango
entero" (*mangotero*, dèiem), el nom de
cavall fort encara no el sabíem, si més
no jo.

Els berenars de pa amb oli i sucre
o amb vi (què en diríem ara!)

Ens en vam sortir. Uns millor que
els altres.

L'any 60 la comunió de blau mari-
neret i casa nova. Al carrer Major. Des-
prés a Reus a preparar l'ingrés amb el
senyor Jaume, la senyora Lola i la senyo-
ra Sisqueta que aquest any va de cente-
nari. El món canvia de colors.

I un germanet petit.

Després el batxillerat intern a
Montblanc.

El meu poble i jo ara ja teníem una

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

major 2008

relació de postal inoblidable.

Als hivern les cartes, sobretot amb la mare. Els estius amb el Josep Maria, el Pep, el Fernando, el Salvador i... les noies.

I créixer i estudiar i el futbol al Bosc de l'Olla. Amb 15 anys en un partit de solters contra casats em trenco el braç... abans de començar el partit. Un desastre.

Aquestes són unes postals de records amables... Quasi totes.

Segueix Espriu:

La mateixa sort
ens uní per sempre:
el meu poble i jo.
Senyor, servidor?
Som indestriables
el meu poble i jo.

Tenim la raó contra bords i lladresel meu poble i jo.

Els anys setanta, la universitat.

Més canvis i al poble també, encara que ens semblava que molt a poc a poc.

Una altra postal que m'arriba d'aquells anys

Participar ens els projectes de canvi, sobretot dels joves.

L'agrupació a la Sala Parroquial, els treballs amb els nois i noies, les excursions, les xerrades, les setmanes de joventut.

El concert dels Lluís Llach (recordo el dia abans a la sala de cal Ritu cantant les cadires preocupats per si s'ompliria!!!) Aquell diumenge a la tarda jugava a futbol amb el Reus i quan tornava cap el poble em trobo a la guàrdia civil que no em volia deixar passar de tanta gent

com hi havia! Sort que van entendre que era del poble. Quan vaig arribar el Joan Isaac ja havia fet mitja actuació.

En aquells moments Vilaplana buïlla de participació.

I jo que em movia per fora havia d'explicar què feia la joventut (i no tan joves) del poble. Allí, d'una manera o altra hi era quasi tothom. Per això no citaré cap nom. Mireu-vos les fotografies de l'anada a Montserrat i ho comprovareu.

Canvi generacional. A la darrera part del setanta l'empenta dels nois i noies del Col·lectiu pren el timó.

El país reneix i amb ell el poble.

Diferent. Amb moltes il·lusions i expectatives que sovint no s'han complert però...

I diu Espriu: la batalla no està perduda, junts i amb esperança continuarem

Salvàvem els mots
de la nostra llengua
el meu poble i jo.

A baixar graons
de dol apreniem
el meu poble i jo.

Davallats al pou,
esguardem enlaire
el meu poble i jo.

Ens alcem tots dos
en encesa espera,
el meu poble i jo.

B., 9 de febrer de 1968

Fins aquí les postals i els records, els meus.

Ara la festa

Divendres 3 d'octubre del 2008:

La televisió dona notícies del ral·li de Catalunya per les muntanyes de la Mussara i Vilaplana.

A la nit següent, el canal "Eurosport" en fa un reportatge complet en anglès.

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

FESTA MAJOR D'OCTUBRE

La Redacció

Aquest any, a la Festa Major hi va haver de tot i més. Va començar el divendres, 10, a la plaça de la vila, amb el pregó a càrrec de Joan Masdeu, curtet, però, molt amè i interessant, poètic... (Pels qui no veu poder-hi ser, aquí a Lo Pedrís el podreu gaudir).

En el mateix lloc es va presentar el nou grup de grallers "Plouen Gralles", que seguidament feren una cercavila fins al Casal, acompanyats pels nens del poble amb els capgrossos, per acabar amb el mític Concurs de Titius.

També es va inaugurar una exposició de pintures, a càrrec de Paquita Ciurana. Després, con cada any, el Concert Jove i Boletrònic.

Per la mainada, el dissabte, hi van haver inflables al poliesportiu i jocs amb xocolatada a les escoles. Campionat de Futbol Sala i un dels moments àlgids de la festa: Misteris d'orient, amb acrobates xinesos. Aquest espectacle va ser molt innovador, hi ha haver una gran afluència de públic i tot hom ho va trobar fantàstic. Per arrodonir el dia, ball amb l'Orquestra Girasol.

El diumenge, castells amb les colles: Xiquets de Reus i Xiquets del Serrallo. Per la tarda, teatre amb l'obra "La teva dona... M'enganya", a càrrec del grup de Teatre Fila Zero, de Montblanc.

Vàrem tenir una gran Festa Major, amb activitats per tots els gustos i una participació exemplar.

Fotos cedides per Tat Torruella

Inauguració de l'exposició "Entre avui i demà" de Paquita Ciurana el dia 10 d'octubre 2008.

Penso: Vilaplana al món.

Després veig al senyor Alcalde queixant-se del tall de subministrament de telèfon durant 15 dies a la companyia telefònica i demanant responsabilitats i al senyor Simón explicant els inconvenients i perjudicis. També ho llegeixo en alguns diaris. L'editorial del diari *El Punt* torna a parlar de la brutícia del ral·li.

I penso: Vilaplana... al tercer món.

Què voleu que us digui!...

Semblava que el país durant aquests anys s'havia fet gran i normal. Potser algú en ho ha volgut fer creure.

Però tot i el progrés i l'avenç inqüestionable potser cal que ens preguntem més sovint... Per què?... Per anar on?

Han passat i estant passant coses que ens han de fer veure allò volem ser, allò que necessitem i hi tenim dret.

Res ens pot ser indiferent i la injustícia i qui se n'aprofita encara menys.

Aquí al poble primer, però també com a país i com a membres d'una societat que la volem amb una gent,

(on diuen que la gent és) neta,

I noble, culta, rica, lliure,

Desvetllada i feliç.

com deia Espriu en el seu *Assaig de càntic en el temple*

Ara deixeu-me per acabar que m'agafi de la mà literària d'un altre poeta, Miquel Desclot. Són paraules que inviten a reflexionar sobre com viure la festa i per això les vull comparar amb tots vosaltres.

"...una festa que comença honorant en primer lloc la paraula ha d'esdevenir per força una festa honorable en ella mateixa. Diguem que el qui revereix (reverència) la paraula pot xalar i festivar després amunt i avall, a esquerra i a dreta, pertot i arreu, sense por de caure en la ximpleria, la baixesa o la vulgaritat.

Perquè la paraula és, abans que res, la creació que de debò ens fa humans..."

Si entenem bé el sentit d'aquesta reflexió veurem que res ens exclou de celebrar amb goig i alegria compartida la nostra Festa Major.

Si som capaços de salvaguardar la memòria dels fets, els espais i, sobretot, les persones que ens han precedit. Si fem servir la intel·ligència per millorar el petit racó del món que ens ha tocat per viure-hi i si amb imaginació, si cal, ens engresquem per transformar i créixer nosaltres mateixos.

Si ens proposem fer tot això: veniu i anem corrents cap a la festa.

Així doncs si comencem la festejant la paraula, no ens conformarem amb la rialla poca-solta, ni amb els saltirons i cabrioles sense enteniment i demanarem que aquesta alegria compartida (que és la festa) sigui molt més que elementals satisfaccions grolleres.

"...qui, com vosaltres, reverencia la paraula, estima la civilització. I la festa, no en dubteu, és una manifestació de civilització..."

Per acabar, ara sí, deixeu-me que desitgi una molt bona festa major a tothom i que us convidi a participar a tots el actes programats amb un...

Visca Vilaplana!

Visca Catalunya!, lliure si pot ser.

Gràcies i bona nit.

■ ■ ■

Plouen gralles de Vilaplana

Ja hi som!!!

El passat divendres 10 d'octubre, tots els vilaplanencs i vilaplanenques que van assistir al pregó de Festa Major a la plaça del poble van poder sentir les primeres notes i les primeres cançons del nou grup de gralles de Vilaplana. La festa va durar força estona, es va fer cercavila cap al Casal, tot tocant, entre titiu i titiu, al concurs que es va organitzar a la terrassa, fins que els grallers i gralleres es van quedar pràcticament sense bufera de tan tocar...

Plouen gralles de Vilaplana, que és el nom que hem posat al grup, va néixer aquest estiu passat. Les nostres gralles i timbals es van poder sentir durant tot l'estiu a la plaça de la Riba on assajàvem. A més, cal destacar que, gràcies al grup, va millorar la sequera perquè, com tots sabeu, ho fèiem tant i tant bé que sempre que tocàvem acabava plovent a bots i barrals...

Ara, passats uns mesos, creiem que ja en sabem una miqueta més i hem decidit constituir-nos com a entitat per acabar de donar forma a allò que un dia vam començar i que ens té a tots molt il·lusionats. Les persones que formem part d'aquest projecte esperem, tard o d'hora, omplir els carrers de Vilaplana i d'altres pobles, de cultura i de música tradicional. Que us divertiu acompanyant-nos pels carrers i places i si algú té ganes de venir a aprendre a tocar la gralla o el timbal que s'apunti sense pensar-s'ho. Com més serem més riurem!

Plouen gralles de Vilaplana

plouengrallesdevilaplana@gmail.com

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

Fins sempre sota l'esguard de Déu

No sé perquè aquest dies, em refereixo des del 14 d'agost fins al 8 de setembre d'aquest anys, he enfilat l'agulla de la reflexió amb el mateix fil: el fill de Reus cantant (25 de setembre) "Verge de Misericòrdia, mireu-nos amb ulls d'amor...", amb la veu del fill predilecte de Vilaplana "De genolls tot Vilaplana, canti el vostre Naixement..." amb el regust antic del "Mare de Déu de la Llet us diem..." I és que, segons diuen, quan un es fa vell recorda més fàcilment els primers fets, els primers sentiments, els primers camins (Passeig de Misericòrdia de Reus) i els fa (almenys) paral·lels, als fets, als sentiments, als carrers, al Saló d'Actes de l'Ajuntament de Vilaplana...

No em sembla que sigui una frivolitat posar els sentiments religiosos al costat dels valors cívics...

La invitació diu: "la festa d'agraïment pels vint-i-vuit anys de servei pastoral..." És la tasca suau i amable del sacerdot rural viscut entre vosaltres amb la llum i la mitja-llum, l'ombra i la mitja-ombra als plans de les nostres muntanyes, en termes musicals en diria derivacions sobre un mateix to.

Al vostre agraïment respon el meu agraïment.

Acabo aquest desgavellat feix de paraules, amb el mateix que vaig dir al Casal durant la nit de la festa:

Em considero un Rector afortunat el poder convida aquest anys formant poble amb els quatre sacerdots fills de Vilaplana: Mn. Josep, Mn. Sebastià, Mn. Eugeni i Mn. Josep Sebastià.

8 de setembre de 2008

No va ser possible publicar-ho a la revista anterior.

Preguem ens disculpeu.

Mn. Josep M., ex Rector

Benvingut, Mossèn Manel

La Redacció

El passat 20 de setembre es va fer la benvinguda oficial del Manel, com a ell li agrada que li diguin.

La festa va començar amb una missa oficiada per tres capellans, un oferiment al nou mossèn per part d'uns infants i, és clar, amb la participació de la coral.

No cal dir que hi va haver berenar a la Sala Parroquial, molt especial, ja que tot el que es va menjar ho van fer, cuinar i portar els vilaplanecs, per tal de fer els honors al nou mossèn.

Tampoc no hi van faltar els parlaments de rigor i un poema molt ben escrit i recitat per la Maria Rufina.

A Mossèn Manel

Vilaplana, avui fa festa

i la fa amb il·lusió,

per donar la benvinguda

al nostre Sr. Rector

Ja ha vingut dos o tres dies

a celebrar l'Eucaristia,

i hem començat a conèixer-se'l

per la seva simpatia

Per la manera de fer

i la facilitat per parlar,

penso que als vilaplanecs

a tots, ens agrada ja.

Per això diu benvingut

avui, a vostè, Mossèn Manel,

aquest poble d'altres muntanyes

que sembla que toquin el cel.

Que estigui amb nosaltres molts anys

la seva agradable companyia,

i que ens retrobem ben sovint

a l'església de Santa Maria

VILAPLANA

JmC

Josep M. Cardona Rodríguez

JmC

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22

43380 **VILAPLANA**

e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

solucions al pasatemps

1- EL CONDEMNAT A MORT : Va dir "Em cremareu viu".
 2- NÚMEROS : Estan ordenats per ordre alfabètic.
 3- ANIMALS : Si treieu les lletres que formen UN ANIMAL (la U, la N, la A, la N, etc...) queda el nom d'un altre animal, RINOCERONT. Però si treieu les lletres de RINOCERONT no queda un altre animal, sinó que queda un animal.

ESCOLA Solució: calavera, pipa, cercle, pirata, dofins, indis, ploma, aleta i vaixell

Parròquia segons el diccionari:

Despatx parroquial o també edifici, annex normalment a l'església, on el rector celebra reunions, atén els fidels, ensenya el catecisme, etc...

Isabel Ferré

Durant el mes de novembre va començar la catequesi per a la Primera Comunió. Amb l'assessorament de mossèn Manel, la Magda Mariné i la Isabel Ferré portarem a terme aquesta tasca.

Hi posarem tota la il·lusió i cura, ja quel a nostra voluntat és de passar, tots

D'esquerra a dreta: Àlex, Olga, Mireia, Pere i Estela. Foto cedida per Isabel Ferré

plegats, una estona agradable mentre anem aprenent a conviure i a créixer personalment i interiorment.

És per això que ara podem dir que la parròquia és més gran, ja que a

Vilaplana feia temps que tret del mossèn, ningú no havia fet catequesi. No oblidem que la parròquia la formen les persones i tothom que ho vulgui hi pot col·laborar.

Activitats de la llar de jubilats

Carme Abelló Bonet

Tal com varem anunciar a l'última revista "Lo Pedrís", farem un resum de tot allò que s'ha fet durant aquest trimestre.

El dia 19 d'octubre, varem fer una excursió al Monestir de Montserrat. En proposar-ho, tots els de la Junta hi vam estar d'acord, ja que una visita al Monestir, sempre té molta atracció, per moltes vegades que l'hagis visitat. Sortírem a les 8 del matí, i vam esmorzar a "l'àrea del Penedès".

En arribar al Monestir tocaven les 11 hores, poguérem oir Missa, i després besar la Moreneta. No varem estar massa temps al Monestir, ja que el dinar el teníem encomanat al restaurant "L'Àlamo d'Alcover".

De veritat que no hauríem volgut fer uns estada tan curta, però també hem de dir que la boira ja la teníem damunt i es va girar un vent bastant fort.

Una vegada acabàrem de dinar

(que per cert sempre va bé) ja començava a fer-se fosc i ens varem dirigir al Museu Municipal d'Alcover. La façana és molt bonica. La porta de l'edifici està enclavada a la mateixa muralla.

A la primera planta (planta baixa) hi havia una exposició de quadres, tots ells molt bonics, les pintures eren d'un fill del poble. Aquesta sala la tenen reservada per a les exposicions.

La segona planta és l'original de la casa, molt ben moblada, la cuina es conserva igual. Aquesta casa data de l'any 1700.

A la tercera planta hi ha exposats

molts fòssils, que pertanyen a Alcover i Mont-ral.

Després d'aquesta visita retornàrem a Vilaplana.

El dia 1 de novembre, festa de Tots Sants, a les 7 de la tarda, al local dels jubilats, vam celebrar la Castanyada.

Abans de començar es va fer una rifa, amb 5 obsequis, mitjançant la tradicional entrega d'una carta als assistents. I així es va acabar la festa, l'assistència va ser de 33 persones.

Fóra molt d'agradir, que la gent s'animés a venir, en unes festes tan tradicionals.

Castanyada 2008 (Foto: Núria Ferré Bidó)

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

IX Caminada pel massís de les Muntanyes de Prades, Vilaplana-Vilaplana

Xavi Pagès
coordinador general

El diumenge 19 d'octubre de 2008 vam celebrar la novena Caminada pel Massís de les Muntanyes de Prades, amb sortida i arribada a Vilaplana, amb un recorregut total de 35 Km, tots ells per camins i senderes de muntanya i un temps per realitzar-lo de 12 hores màxim.

La ruta va transcórrer per paratges bellíssims, molts d'ells desconeguts per a nosaltres, com la font del Llop, els Altars, la font del Roure, el camí dels Cingles, el Grau i el mas de Morenet, el mas de les Tosques, l'hospital dels Carlins, el grau del Racó, el mas de Joan Pau, la serra de la Mussara, els boscos del Garcia i de l'Abelló, els Motllats del Panxo, els avencs de la Febró, els plans de l'Agustench, el coll de la Negra, el refugi i el poble de la Mussara, el grau de Campanilles, el camí de les Torres, el sender del recingle per la punta del Poniol, el camí dels Masos i el camí dels Garrigots. El desnivell acumulat en pujada i, per tant, també en baixada, va ser d'uns 1200 m.

Malgrat l'amenaça de pluja, varen prendre la sortida 328 participants, entre les 7 i les 8 del matí, quan encara era fosc. Els caminadors varen trobar diversos punts d'avitualment col·locats en llocs estratègics per poder satisfer les seves necessitats d'alimentació i de rehidratació. La Caminada no era competitiva, no obstant, el caminador "corredor" que va invertir menys temps en el recorregut, va ser de 3 hores i 55 minuts. Al final, la pluja no va fer acte de presència, tot i que a primera hora hi

Grup de senderistes al punt de control de la Mussara (Foto: Xavi Pagès)

va haver boira a la part alta de l'itinerari. La temperatura va ser excel·lent per a caminar. Alguns dels participants van aprofitar per omplir alguna bossa amb els bolets que anaven trobant a la vora del camí.

Ens consta la participació de molts vilaplanencs, la qual cosa ens alegra moltíssim.

Només vàrem patir una incidència. Un dels senderistes va sofrir el trencament d'un turmell, per la qual cosa, l'equip de la Creu Roja, destacat a Vilaplana, es va desplaçar al lloc de l'accident i el va evacuar amb eficàcia, amb l'ajut d'un tot terreny i l'entusiasme desinteressat dels socorristes voluntaris.

També vàrem patir l'eliminació de senyals en algun dels trams, la qual cosa va fer que els primers participants tinguessin problemes d'orientació. A la poca estona, però, membres de l'organització varen resoldre el problema, reinstal·lant els senyals i evitant així la cancel·lació del tram.

La resta va funcionar tot correctament, rebent al final la felicitació dels inscrits, tan pel disseny de l'itinerari com per l'organització. La majoria s'interessaren per la pròxima edició, la qual encara estar per decidir.

El darrer participant va arribar a les 19,30 h, donant-se per acabada la prova.

L'Associació d'Amics de les Muntanyes de Prades, organitzadora d'aquesta Caminada, vol donar les gràcies a l'Ajuntament de Vilaplana per la seva col·laboració i ajuda rebuda per poder portar a terme la Caminada i al Casal del poble. També als col·laboradors comercials, especialment, volem donar-los les GRÀCIES, així com als més de quaranta col·laboradors voluntaris que, amb el seu concurs, van fer que tot rutlles a la perfecció.

Igualment volem donar les gràcies, molt particularment, al poble de Vilaplana per la seva excel·lent predisposició.

■ ■ ■

BENZINERA*AUTORENTAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 41

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Torna l'Aplec de Sardanes a La Mussara

Redacció

A la nostra vila s'han endegat moltes iniciatives al llarg dels anys. Jo, personalment, n'he vist començar moltes. També, però, acabar-les.

Ara bé, una de les quals jo en vaig ser particip i en tinc un record inoblidable és L'APLEC A LA MUSSARA. Sembla ser que aquesta enyorança no sóc l'única de patir-la i, com si hagués bufat un aire encomanadís, unes quantes persones del poble ens vam posar d'acord per parlar-ne i mirar de veure si es podia tornar a fer una festa tan bonica com aquella, tant pel lloc, incomparable i estimat per tots, com per la gran participació de vilatans i de fora vila.

L'Aplec a La Mussara Foto arxiu: Teresa Serra, Aplec de 1979

L'últim aplec, amb dues cobles i de tot el dia (no només una ballada) ha complert els 29 anys d'absència. Ja sabem que les motivacions que ens movien en aquells moments ara ja no tenen quasi bé justificació, però, no creieu que seria memorable, ara que tenim el que queda del poble de La Mussara net i polit, reviuire un altre dia tan fantàstic com aquells que tots tenim a la memòria?

Dons bé, amb el Jordi Mateu al davant, portant una mica la batuta, hem posat fil a l'agulla i el projecte és ja una realitat.

El proper dia 14 de juliol del 2009 se celebrarà el 5è Aplec de Sardanes a La Mussara.

Us pregunteu ara, qui ballarà?, els quatre vells?

Tot està pensat, i a partir de primers de desembre ja estarà en marxa un curs de sardanes per motivar i fer estimar el nostre ball a aquest jovent que no ha tingut la sort, que va gaudir la nostra generació, de tenir unes persones (la colla de la Rosa de Reus) que desinteressadament ens en van ensenyar.

Per tant, convidem a tot el jovent (i el que no sigui tant jove) que s'apunti al proper curs de sardanes que es farà, si no hi ha canvis, els diumenges al migdia a la Casa de Cultura.

Els organitzadors estem molt il·lusionats i volem encomanar aquesta emoció, per això crearem una pàgina web, amb enllaç a **Lo Pedrís**, perquè tothom estigui al dia de les notícies i novetats sobre les diferents actuacions.

Us seguirem informant.

■ ■ ■

Felicitem Isabel Salvat Salvat perquè el passat 12 de desembre, a la Facultat de Ciències de l'Educació i Psicologia, va defensar la seva tesi doctoral "Aplicabilidad del video en el método de resolución de problemas en Fisioterapia", per la qual va obtenir la qualificació d'Excel·lent *Cum Laude*.

La redacció

Nova instal·lació artística de Salvador Juanpere

Viatge global / Viatge local / Viatge personal

La redacció

El passat dia 4 d'Octubre es va inaugurar oficialment la nova estació del metro del barri de Roquetes a Barcelona, i conjuntament es va inaugurar una instal·lació artística del Salvador Juanpere Huguet, la qual va ser la guanyadora del concurs de propostes convocat per l'empresa Gestió d'infraestructures GISA dins del programa de Política Territorial i obres Públiques de la Generalitat de Catalunya.

El lloc escollit per l'ubicació de l'obra artística es la pared cemi-cilíndrica d'un dels pous d'accés a les andanes. Un pou de 24 metres de diàmetre, i 60 metres de profunditat, en el centre del qual hi circulen els quatre ascensors que connecten l'andana amb el hall de l'estació. Des dels diferents ascensors panoràmics, el públic usuari té una vista zenital de l'obra de l'artista, un total de 487 peces rectangulars de diversos colors que formen com una gran malla que cobreix la superfície convexa.

Les 487 plaques d'alumini recobertes de vinil de tres colors (groc, verd i rosa) en cadascuna de les quals hi ha escrita (troquelada) una paraula que fa referència a conceptes, idees poètiques i noms propis de la història global, local i personal dels darrers 55 anys.

Les plaques estan disposades horitzontalment i ordenades per anys en sentit ascendent a la manera de estrats geològics de la història mundial, del país i per la història de Barcelona i concretament del barri. Intercalada d'incidències personals i dels diferents veïns del barri de Roquetes ocorregudes els darrers 55 anys. De manera que el viatge en ascensor metaforitza un recorregut poètic pel pas del temps.

Per un altre accés de l'andana hi ha un altre pou en el qual es té la intenció de anar-hi afegint plaques escrites. El segon pou actuarà com a text no escrit a l'espera del futur. Una obra oberta que el temps i la voluntat d'existir dels habitants del barri omplirà de sentit.

Si voleu consultar la seva web :
www.juanpere.com
<http://sjuanpere.blogspot.com>

Quin “jabalí”!!!

La redacció

El Caçador: Torcuato Marín
Foto cedida per Benjamí Prades

El passat dia 15 de novembre La Colla del “jabalí” de Vilaplana va aconseguir abatre el porc senglar més gros caçat fins ara al nostre terme. La peça va fer, ni més ni menys, 145 kg., pesada a la bàscula de la Cooperativa del poble.

El més curiós és que portàvem varis anys darrere d'ell, ja que freqüentava la part baixa del poble i l'havien vist diversos veïns per la zona dels Pinets. Bé, el lloc on el trobàrem fou sota el Pont Gran, on hi escoltava les anades i tornades dels pagesos del tros, a l'hora que devia pensar: - **Planteu, planteu força enciams, que a mi m'agraden molt.**

Com tots sabem, el preu de l'avellana va com va, el que comporta l'abandonament dels nostres conreus i això augmenta cada dia més el nombre d'aquests animals.

Tenim sort, a Vilaplana, de tenir una colla “jabalinaire” que els va aclarint, ja que, si no, aviat no podríem sortir de casa.

BONES FESTES

La Colla del “jabalí” de Vilaplana
Foto cedida per Benjamí Prades

Cuina

Cuina per les festes de Nadal

Mercè Navarro

PER NADAL

CONSOMÉ DE LLAGOSTINS AMB QUENELLES

Caldo: 400 g de llagostins, 1 kg de galeres, 3 porros, 2 cebes, 1 tomaqueta, 50 cc de conyac, 1 culleradeta de pebre vermell dolç, 2-3 l. d'aigua, sal, oli, pebre blanc. Quenelles: les cues dels llagostins, dues cullerades de conyac, sal, pebre blanc, 200 cc de crema de llet. Consomé: 1 clara d'ou.

Caldo: se sofregeixen les verdures amb oli sense que agafin gaire color. S'hi afegeixen els caps dels llagostins i les galeres i també se sofregeixen. S'hi tira el pebre vermell, el conyac i l'aigua i es fa bullir 25 min. Es cola i es posa en una cassola ampla. Quenelles: es trinxen (amb un robot de cuina o mini-pímer) les cues com una pasta, amb sal, pebre, el conyac i la crema de llet. Es posa aquesta pasta al congelador 10 minuts, es treuen i es couen escalfades (80°) dins del caldo de llagostí. Es couen 4-5 minuts i es treuen. Consomé: es posa el caldo a bullir amb sal, s'hi tira la clara d'ou una mica batuda i es fa bullir 10 minuts a foc molt lent. Es cola amb un colador i un drap i se serveix amb les quenelles.

PER SANT ESTEVE

CANELONS DE BOLETS AMB SALSA MORNAY

Pasta: 1 paquet de canelons. Farcit: ½ kg de bolets congelats, 4 escalunyes, ½ kg de trinxat de vedella o porc o barrejat, 2 cullerades de farina, 150 cc de llet, oli, sal. Salsa: 1 l. de salsa beixamel amb 100 g de formatge gruyère a dins.

Se sofregeixen les escalunyes, s'hi afegeixen el trinxat i els bolets. Un cop cuit s'hi posen la farina i la llet, es cou i es deixa refredar. Es bull la pasta i es farceix. Es cobreix tot amb la salsa Mornay i si es vol es gratina molt suaument.

Naixements

Marta Serra Martí
27 - VIII - 2008

Paula Téllez Cardona
02 - X - 2008

Jofre Anguera Aixalà

Jofre Colom Queralt
06 - VII - 2008

Martí Mestre Carcellé
31 - VIII - 2008

LLuc Amigó Canela
17-IX- 2008

Marina Loran Martínez
15 - XI - 2008

Ona Loran Martínez
15 - XI - 2008

Casaments

Núria Pujals amb Carlos Lerruz

Defuncions

Carme Andreu Bertomeu 23 - XII - 2007
Sebastià Masdeu Cabre 31 - XII - 2007
(La revista núm 30, última de l'any passat, ja havia sortit quan van traspasar, per això els esmentem ara).

* *

Pere Llauradó Llauradó	19 - II - 2008
Mariana Mestre Munté	25 - II - 2008
Carme Guasch Michavila	06 - IV - 2008
Aurelia Guarido (Vidua d'Eleni Ferré)	VII - 2008
Eusebio Rius Olivé	03 - IX - 2008
Maria Monforte (Vidua d'Oleguer Huguet)	IX - 2008
Sebastiana Espasa Vall	07 - IX - 2008
Francesc Huguet Ferré	06 - X - 2008
Mercé Plana Huguet	20 - X - 2008
Francesca Ferré Figueras "Cisqueta"	25 - X - 2008
Anton Huguet Salvat	09 - XI - 2008
Albert Robert Huguet	01 - XII - 2008
Josep Maria Cantí Munté	09 - XII - 2008

Noces d'Or

L'Agustí Ferré i la Isabel Verges durant aquest any han celebrat les seves noces d'or.

Es casaven el dia 11 de maig de 1958. En aquesta data celebràvem el dilluns de Pasqua Granada. Casualitat que en aquest any, va caure també en dilluns de Pasqua Granada.

MOLTES FELICITATS.

Alumnes i mestres de l'escola de Vilaplana

Enguany a l'escola som 27 nens i tornem a tenir 3 classes: els petits (P3, P4 i P5); els mitjans (1r, 2n i 3r) i els grans (4t i 5è).

Com cada any triem un nom per la classe i a partir d'aquí desenvolupem un treball entorn a aquest centre d'interès, que anomenem projecte. Voleu saber com ens diem?

Som indis, jau!

Cadascun de nosaltres vam dir un nom que ens agradava i per triar el nom de la classe vam votar. Hi havia un empat: dinosaures i indis amb 3 vots cadascun i els nens i nenes de P3 van desfer-lo donant el seu vot a INDIS.

Vam portat moltes coses de casa: pel·lícules, llibres, contes i fins i tot disfresses.

Estem aprenent moltes coses sobre els indis, però sabeu com vam començar? Xerrant! Sí, dient tot allò que sabíem, fent una "conversa inicial". Aquí en teniu una part:

CONVERSA INICIAL 25/09/08

MARIONA: Fan – Oh, oh, oh! (picant-se amb la mà plana a la boca)

ISAURA: Tenen fletxes

MONTSE: Els indis hacen... *no me acuerdo*

ISMAEL: Indis!

ARIADNA: Tenen plomes al cap i també es pinten ratlles de colors a la cara.

ANNA: Toquen un tambor perquè surt en una pel·li de *Peter Pan*. Mentre toquen el tambor van això - Oh, oh, oh! (picant-se amb la mà plana a la boca).

MARINA: Van despullats, agafen fulles, maten animals, els hi tallen la cua, se les posen aquí per cordar-se les fulles i després ja tenen els vestits.

[...]

RICARD: Van amb vaixells pel riu

OT: Han de ser molt grans.

JOAO: De grans no en tenen, tenen uns petits i quan volen anar a pescar tiren la barca a l'aigua i hi pugen ells.

[...]

SANDRA: Al conte de *El libro de la Selva* hi tenim una índia, que té un piquet aquí (entre les dues celles).

DULCE: Però, els indis aquests són iguals?

SANDRA: Home, sí! Perquè indis s'assembla molt a Índia.

Hola, som la classe dels Dofins!

Per triar aquest nom en vam dir un munt: la Guerra de les Galàxies, ocells, aranyes, serps, etc.

Vam començar el projecte, contestant preguntes com Què sabem dels dofins? I Què volem saber?

Al principi érem 7 de dofins, però en va arribar un altre: l'Ainoha. Com a regal de benvinguda li vam fer una postal on hi havia tots els dofins de la classe!

Per ambientar la classe, vam portar llibres, fotos, ninos de peluix i una pel·lícula. Vam decorar la classe per dins i per fora amb dibuixos, mosaics amb paper de seda i de revistes, fotos i cartells.

Hem estudiat les parts del cos dels dofins, hem vist com neixen i els hem modelat amb pasta de sal que vam fabricar nosaltres.

Ara ho estem escrivint tot amb l'ordinador. Encara ens queda molta feina!

Ens agraden molt els dofins, i a tu?

Som els pirates!

Els nens i nenes de 4t i 5è hem triat el nom de la classe dels pirates. Cadascú va dir un nom, el vam votar i va sortir el nom de PIRATES, que havia pensat l'Adrià.

Estem iniciant el treball de pirates. Ja estem acabant la cartellera: vam tallar

VILAPLANA

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

dos trossos de paper blau i vam escriure "SOM LA CLASSE DELS PIRATES", les lletres les vam fer nosaltres i estaven decorades amb objectes de pirates.

A la porta de la classe hi ha un dibuix d'un vaixell pirata que està arribant a una illa, on hi ha un tresor, la Conxi! Per mala sort va fer un malgest obrint la porta i ha estat de baixa un mes i tota l'escola l'hem trobat molt a faltar.

A l'altra part de la porta hi ha la continuació de l'illa: hi ha palmeres, un cofre, una mica d'arena i es veu el mar.

Esperem aprendre moltes coses sobre els pirates quan fem el projecte. Potser muntarem un joc de pistes per als indis i per als dofins on hagin de buscar un tresor.

Alguns dels pirates hem volgut fer aquesta sopa de lletres on hi trobareu 9 paraules relacionades amb els noms de les classes.

Autors: Marc, Nico, Laia i Marta
Esperem que us hagi agradat!

C	H	T	G	H	V	A	I	X	E	L	L	V	J	A
R	A	T	J	B	D	O	P	Ñ	P	I	P	A	E	S
R	J	L	N	F	B	Y	S	J	I	Y	S	M	V	D
D	F	F	A	S	Y	U	P	O	R	V	Q	Z	R	B
J	O	P	Z	V	X	V	K	Ñ	A	B	H	J	Y	W
D	H	I	F	K	E	C	L	A	T	U	W	J	H	P
I	E	C	V	B	P	R	L	M	A	G	H	D	P	F
Ñ	L	R	P	L	O	M	A	U	Y	H	F	L	S	K
W	C	D	U	B	M	G	L	O	F	Y	O	D	H	J
S	R	D	J	V	B	O	E	G	H	J	K	S	O	P
C	E	J	L	K	Y	G	T	H	Ñ	L	I	I	N	M
L	C	J	A	I	E	P	A	A	F	D	Z	P	R	K
M	T	N	H	C	M	I	N	J	N	W	S	D	G	H
G	H	O	Ñ	L	D	O	F	I	N	S	M	W	Y	O

(Solució a la pàg. 20)

CAGA TIÓ

Tió que fas aquí
tant llarg i tant estirat
amb un bony a cada costat.
Jo no m'entenc de raons
el que busco son torrons
i aquelles dolçures
que s'en diuen confitures.
Torró d'avellana
Torró de pinyó
Caga tió que si no et donare un cop de bastó. !!

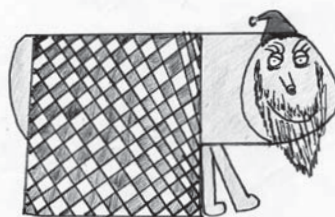
Aquesta canço del tió me la va ensenyar el Peixater que hens baixava el peix al mas de Pedrol a Reus. Jo no la vaig gosar a cantar mai al tió per allo de si s'enfadava... la trobava irreverent molt agosarada, pero vet aquí que encara m'en recordo.

Lidia Juanpere

**P
L
A
C
I
T**

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

JHONNY - 11 ANYS

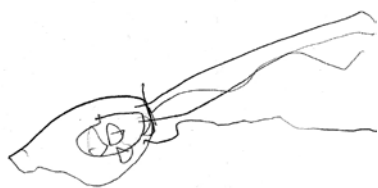

**Grup de teatre
de Vilaplana**

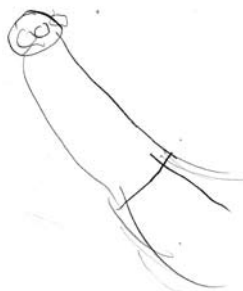

LA FRESCA

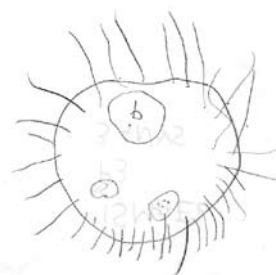
Dibuixem un TIÓ

MARIONA - 3 ANYS

ISAURA - 3 ANYS

ISMAEL - 3 ANYS

DENIS - 4 ANYS

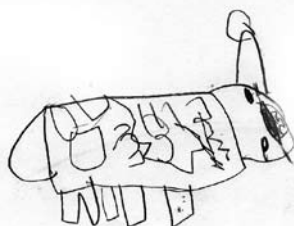
OT - 4 ANYS

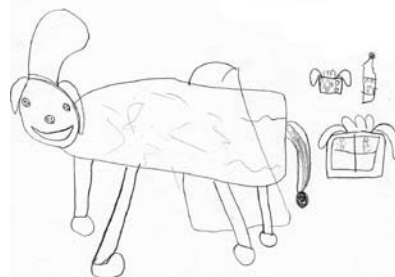
ARIADNA - 4 ANYS

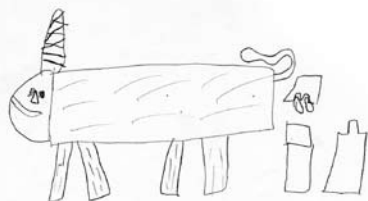
SANDRA - 5 ANYS

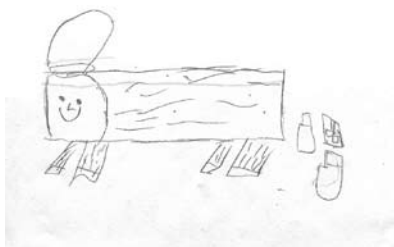
ANNA - 5 ANYS

MARINA - 5 ANYS

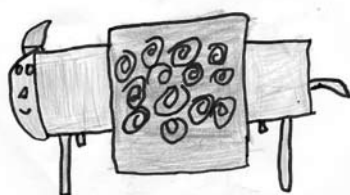
JOAO - 5 ANYS

RICARD - 5 ANYS

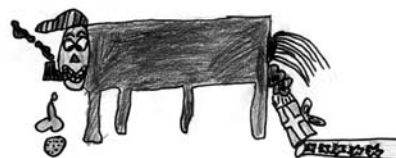
JAUME - 6 ANYS

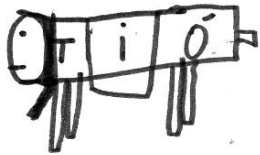
ANNA M. - 6 ANYS

AINOHA - 6 ANYS

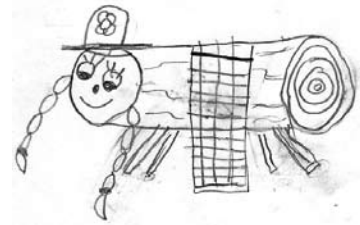
PERE - 7 ANYS

CARLA - 7 ANYS

PAU - 7 ANYS

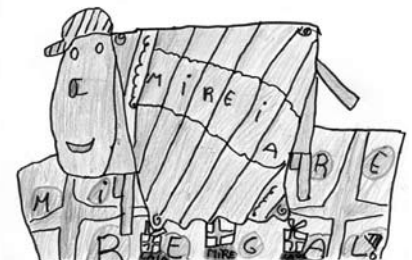
JOANA . 7 ANYS

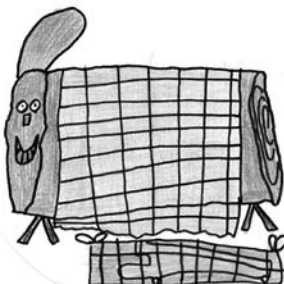
MAR - 7 ANYS

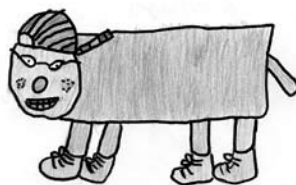
OLGA - 8 ANYS

MIREIA - 8 ANYS

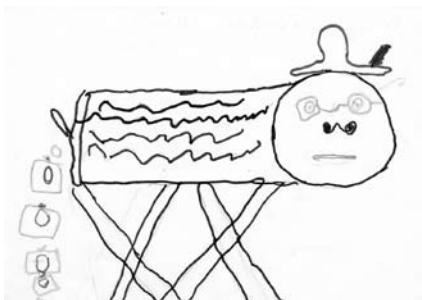
SERGI - 8 ANYS

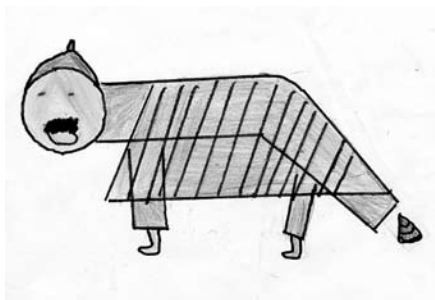
ÀLEX - 8 ANYS

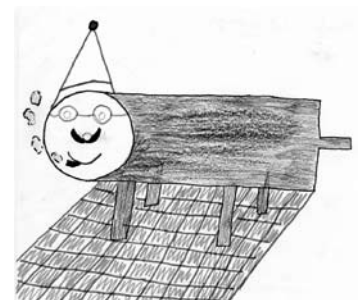
CARLA - 9 ANYS

ACHRAH - 10 ANYS

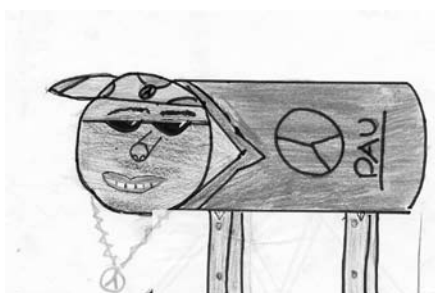
ADRIÀ - 10 ANYS

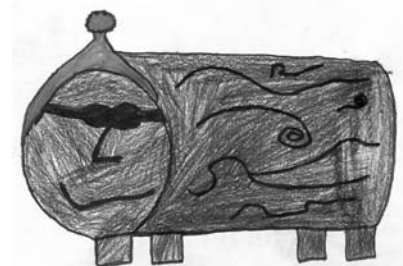
MARTA - 10 ANYS

LAIA - 10 ANYS

MARC - 10 ANYS

NICOLAS - 10 ANYS

NCTA

I EL PROPER NÚMERO PUBLICAREM **DIBUIXOS DE FLORS: FLORS NATURALS, ARTIFICIALS, GEOMÈTRIQUES, GALÀCTIQUES I FANTÀSTIQUES.**
DIBUIXA UNA FLOR I FES-LA ARRIBAR A LO PEDRÍS. L'ESPEREM.
Agraïm la col·laboració de l'Equip de Mestres del **CEIP Cingle Roig**

ANEM AL ROVELLÓ?

El diumenge dia 26 d'octubre, l'AMPA del CEIP Cingle Roig de Vilaplana va organitzar una sortida al bosc de damunt de la Font Major per anar a caçar bolets durant bona part del matí. La finalitat de la trobada no era tan el fet de buscar i trobar bolets per omplir el cistell, sinó que l'objectiu principal era el de donar a conèixer el fascinat món dels bolets. Així com, el de fer entendre i respectar l'entorn natural de les nostres muntanyes als infants que van venir.

A més dels alumnes de l'escola, també van assistir altres nens i nenes del poble i de fora la vila que van gaudir de la experiència i els coneixements de la biòloga Neus Sánchez i del naturalista i expert en bolets Jordi Fernández. Ambdós van fer una més que amena i entenedora explicació de tot el que envolta a aquests misteriosos, màgics i petits sers, amb barret i cartes, de mil i un gustos, que poblen les fèrtils terres dels nostres boscos i que ens delecten en

boca amb el seu exquisit paladar.

La trobada anava complementada amb un ampli i ben treballat dossier de 10 fulls que portava per títol: **Anem al rovelló?**. Aquest dossier es va donar als nens i nenes participants per mostrar-los, a partir d'un conte, de dibuixos, de fotografies, de text informatiu, de jocs... el suggeridor i variat entorn dels bolets que els alumnes anirien descobrint so-

bre el propi terreny al llarg del matí.

Per acabar, només ens resta agrair la nombrosa assistència d'infants, pares, mares i amics que van venir amb nosaltres i com no, al Jordi i a la Neus. Per la seva bona voluntat alhora de col·laborar, com sempre, amb la escola de Vilaplana, i per la seva classe magistral amb la que ens van fer aprendre i gaudir, tant als petits com als grans.

Moltes gràcies, i fins la propera sortida.

AMPA del CEIP Cingle Roig

L'escola va de Cine

En el marc de les activitats programades per l'AMPA del CEIP Cingle Roig de Vilaplana per a aquest curs 2008-09, volem fer esment del cicle de cinema infantil que hem organitzat conjuntament amb el col·lectiu juvenil L'Espurna i que hem anomenat: **L'Escola va de cine**.

Com ja sabeu, el grup L'Espurna va ser l'impulsor, durant aquest estiu, d'un més que interessant i laboriós cicle de pel·lícules a la plaça de la balconada de la Riba, el qual anava dedicat al públic en general. Una feina que donava continuïtat al cicle a l'aire lliure que ja havia organitzat anteriorment el "Grup de Joves" al pati de les escoles.

Des de la junta de l'Ampa, hem valorat molt positivament aquesta lloable tasca cultural de L'Espurna envers Vilaplana. I és precisament per aquest motiu, pel qual vam creure oportú posar-nos en contacte amb ells, per a organitzar aquest nou projecte de cine per a l'alumnat de la nostra esco-

la i per a tots els nens i nenes que s'hi vulguin afegir.

L'Espurna, des del primer contacte que vam tenir, ens va dir que sí. I es va brindar a treballar de forma altruista pels alumnes de l'escola. Van ser ells, precisament, qui es van encarregar de fer un treball de recerca sobre els films més adients per al públic infantil.

Cada sessió de cinema constarà de dues parts. En la primera, la pel·lícula anirà dirigida al públic infantil. La segona presentarà un enfocament més ampli, ja sigui juvenil o adult en general. Els passis tindran lloc a la Casa de Cultura i es faran en cap de setmana a la tarda i vespre per a poder tenir el major nombre d'assistència possible.

En principi s'han programat un total de cinc funcions amb un total de 10 pel·lícules. Quan us arribi a les mans aquest número de la revista s'hauran organitzat, si tot va sobre la programació prevista, dues sessions que esperem que us hagin agradat.

La programació de L'Escola va de Cine, per al curs 2008-09, serà la que segueix:

8, novembre: Chicken Run / Diarios de motocicleta

21, desembre: El zoo d'en Pitus / Troya

8, febrer: Les tortugues també volen / Els nens del cor

11, abril : L'Estratègia del cargol / 21 grams

13, juny: El bosque animado / En America.

Des d'aquesta pàgina, volem fer públic el nostre agraïment a la Casa de Cultura per cedir-nos amablement la sala d'actes, a l'Ajuntament per deixar-nos disposar del projector i, com no, i de forma molt especial, al col·lectiu "L'Espurna" per implicar-se i ajudar-nos a fer realitat aquest projecte conjunt.

Per acabar, només ens resta animar-vos perquè hi vingueu i participeu amb nosaltres.

Ampa del CEIP Cingle Roig

LA CANÇÓ DEL VELL CABRÉS

Poema dramàtic de Ventura Gassol

Ventura Gassol

✍ *Juanita Olla*

A la muntanya de Prades - si hi havia dos hostals,
 Nou portes tenen obertes - totes nou al camí ral:
 Más Cabrés dalt de la serra - Mas del Frare a baix el pla.
 La verge de Siurana - aidí al pobre vianant
 que la negra nit l'atrapa - per aquells foscos topants.
 Si als quatre camins arriba - no gaire més lluny irà;
 les mules se li deturen - amb el cap esperitat,
 Dalt del Coll de la Batalla - un tió encès ha brandat:
 les mules se li deturen - amb el cap esperitat.
 Veuen una manta negra - amb dos punyals encreuats,
 La Verge de Siurana - aidí al pobre vianant
 que la negra nit l'atrapa - per aquells foscos topants.
 Si no hi deixava les unces - prou hi deixava la sang:
 li fan dir una missa negra - si s'escau ser capellà,
 i si n'era una donzella - l'honra havia de deixar.
 La Verge de Siurana - no vulgui mai perdonar
 el Vell Cabrés i el del Frare - que al infern deuen cremar.
 Tots els crims que els dos vells feien - el pou els ha d'ocultar.
 Era un pou sense sola: - Déu ho sap on deu donar
 Quan aquells dos vells morien - La Verge els va castigar:
 que s'hi senten nit i dia - com hi criden malaurats,
 i aquell pou que no es sabia - on devia anar ha parar
 ara és ple d'una aigua morta - tèrbola i roja de sang.
 Per morta i fonda que sigui - s'hi aviva un cop cada any.
 La diada assenyalada, - diada de Tots Sants
 munta l'aigua a flor de terra - tèrbola i roja de sang
 i s'hi senten nit i dia - com hi criden, malaurats
 el Vell Cabrés i el del Frare - que a l'infern deuen cremar.
 Per tot el Comtat de Prades - la veu s'ha anat escampant.
 La casa ha quedat deserta, - Mas Cabrés abandonat.
 Ai del qui gosi tornar-hi! - Ni la Verge li valdrà.
 Serà condemnat en vida - que és la pena de més dany.
 La verge de Siurana - no vulgui mai perdonar
 el Vell Cabrés i al del Frare - que al infern deuen cremar.

Escrit, de memòria...

(Fou estrenada al Teatre Bartrina de Reus el dia 13 de gener de 1921, per la companyia Vila-Davi)

Curiositats, locals?

El Pepito s'ha perdut,
 a la font del Geperut.
 Una vella l'ha trobat,
 l'ha posat dintre d'un sac,
 l'ha lligat amb quatre vetes,
 i el Pepito, a fer punyetes.

L'explicava el Vell "Suasso"

El Perot i la Malena
 se'n van anar a collir glans.
 Cap allà, al Mas de Flassada
 per allí, en aquells barrancs.

El Perot i la Malena
 quan se'n van a dormir,
 ella s'hi gira d'esquena
 de pudor que fa de vi.

Com que és tan gran i n'és tan ruc,
 agafa xibeques amb un canut.
 Sabeu què agafa, quan va a parar?
 Gats com a temples per escuar.

Ventura Gassol

Passatemps

PROBLEMES PER A TRENCAR-SE ELCAP

✍ *Francesc Mariné*

Sol·lució a la pàg 20

■ ■ ■

1- EL CONDEMNAT A MORT

Un home és condemnat a mort. Li diuen que l'endemà al matí el mataran, però li donen una oportunitat per a que no pateixi.

Haurà de dir una frase. Si és veritable el mataran d'un tret, però si és falsa el cremaran viu.

El condemnat va pensar durant tota la nit i al dia següent, quan el van anar a buscar, va dir una cosa que va fer que el deixessin anar.

Què va dir el condemnat?

2- NÚMEROS

Heu d'endevinar com estan ordenats aquests números:

5 2 9 4 7 6 3 1 0

3- ANIMALS

Treient les lletres d'un animal quedarà el nom d'un altre animal. Però vigileu perquè aquest joc no té dues solucions. Com pot ser?

RUINNAONCIEMRAOLNT

* *

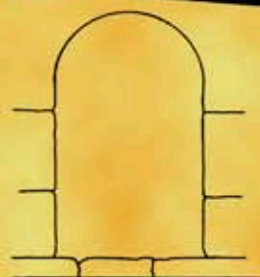
Trenqueu-vos el cap i no mireu les solucions abans d'hora!!

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

LO PEDRÓS

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP**

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**